

ผู้พิชิตบัลลังก์ 2

ตอน

ร่องเท้าแห่งห้วงเวลา

ผู้พิชิตบัลลังก์ 2

ตอน
รองก้าแห่งห้องเวลา

ผู้แต่งเรื่อง : แดวอมมิน

ภาพปกและรูปเล่ม : ดินน้ำมัน

บรรณาธิการ : สัญญา บัณฑิตลักษณะ

พิสูจน์อักษร : ปองภพ เครือหงษ์

คัดลอกข้อความ ภาพประกอบ : ปรีชาติ ราชธานี

จัดพิมพ์โดย :

จัดจำหน่ายโดย : ebooks^{in.th}

เรื่องย่อ

วอมมี เข้าไปผจญถ้ำเนกาโท ที่ขึ้นชื่อเรื่องความโหดร้าย และไม่มีใครเคยเวิร์ดรอดกลับไปได้ แต่เหมือนกับเทพเจ้าแห่งโชคอ้าแขนรับเขา เลยทำให้เขารอดมาได้พร้อมกับสมบัติมหาศาลในถ้ำ ประเมินราคาแล้วก็ราว ๆ สิบล้านเหรียญเห็นจะได้ เพราะเห็นว่าเพื่อน ๆ ของเขาต่างก็เสียดสละชีวิตของตัวเอง เขาจึงตัดสินใจเก็บสมบัติทั้งหมดเอาไว้ให้กับเพื่อน ๆ ของเขา

เพราะไม่รู้ว่าเป็นหนึ่งในสมบัตินั้น มีร่องเท้าแห่งห้วงเวลา ไอเทมชั้นสุดยอดที่เป็นอันตรายมาก ๆ หากตกไปอยู่ในมือของคนชั่ว ด้วยความไม่รู้วอมมีจึงตัดสินใจขายร่องเท้านี้ให้กับสมาพันธ์ที่ชั่วสุด ๆ ของเกมผู้พิชิตบัลลังก์ แถมยังถูกสั่งเก็บจนต้องพบเจอกับความตายเป็นครั้งแรก วอมมีพบว่าเพื่อน ๆ ของเขาเองต่างก็ถูกฆ่าตายเพราะเขาแบ่งสมบัติที่ได้มาให้กับเพื่อน ๆ ทุกคน

ท่าไมสมาพันธ์ปริศนาถึงต้องการร่องเท้าธรรมดา ๆ นั้นไปด้วย วอมมีจึงสืบค้นจนพบว่า ที่แท้แล้วร่องเท้านี้มีพิษสงและทำให้คนเดือดร้อนขนาดไหน สมาพันธ์จอมเวทย์ส่งปีซอพ ร่องประธานสมาพันธ์มาเพื่อเจรจาขอซื้อร่องเท้าแห่งห้วงเวลาต่อจากวอมมี แต่เพราะมาช้าไปก้าวหนึ่ง ปีซอพเลยมีหน้าที่ตีวเข้มวอมมีเพื่อให้วอมมีรับผิดชอบต่อความผิดของตัวเองที่มอบอาวุธสุดเลวร้ายให้สมาพันธ์ที่เลวร้ายสุด ๆ ของเกม

ที่สำคัญ วอมมีได้ล่วงรู้ความจริงอีกด้วยว่า คนของสมาพันธ์ปริศนา เป็นทีมโปรแกรมเมอร์ของบริษัทคู่แข่งที่ผลิตเกมขึ้นมาแข่งกับเกมผู้พิชิตบัลลังก์ เพราะคนไม่นิยมมากเหมือนเกมผู้พิชิตบัลลังก์ ทางโปรแกรมเมอร์จึงเข้ามาเล่นเกมนี้เพื่อหวังทำให้เกมนี้เสื่อมความนิยมด้วยการกระทำที่เลวร้ายสารพัด วอมมีต้องหยุดยั้งและช่วยเหลือบริษัทของพ่อ ด้วยการร่วมมือกำจัดสมาพันธ์ปริศนา หนึ่งในสามสมาพันธ์ที่ใหญ่ที่สุดของเกม

ปฐมบท

ฝูงค่างคาวจอมวิ่งราวที่จับกลุ่มกันดำทะมึนไปทั่วท้องฟ้าโฉบลงมากวาดข้าวของของผู้เล่นกลุ่มใหญ่กลุ่มนั้นอยู่นานสองนาน และในที่สุดพวกมันก็พากันบินกลับเข้าไปในถ้ำ ฝูงดำทะมึนนั่นสลายหายไปอย่างรวดเร็ว คงเป็นเพราะว่ามันกวาดเอาข้าวของ ๆ ผู้เล่นพวกนั้นไปจนหมดแล้วกระมัง ดินะที่ผมกับสามใบเถาเียนอยู่ห่างจากที่เกิดเหตุหลายร้อยเมตร ไม่งั้นคงได้โดนเข้าอีกแน่ ๆ แค่ว่าฝูงค่างคาวสองตัวนั้น ผมก็เสียสັນหลังวาบประหนึ่งเข้ามาอยู่ในหนังชอบบียังใจยังงั้น นี่ถ้าหากเจอเป็นฝูงแบบพวกผู้เล่นตรงหน้า คงเหมือนกับฝันร้ายที่จะติดตามผมไปอีกนานเลยทีเดียว

“ฉันจะถลกหนังของมันออกมาทำกระเป่า” ฮาเดสกัดฟันกรอด ๆ ผมลูน่าและโดโรธีหันควับไปมองเขาเป็นสายตาเดียว

“นี่พูดจริงใช่ไหมเนี่ย ?” ลูน่าร้องขึ้นด้วยสีหน้าเหมือนจะร้องไห้

“ฉันอยากจะออฟไลน์แล้วล่ะ” โดโรธีเองก็พูดด้วยน้ำเสียงสั่นเครือ

ผมเองก็ตกอยู่ในความรู้สึกแบบเดียวกันกับพวกเธอทั้งสองคน นี่ผมจะต้องเข้าไปปะทะลุยกับพวกค่างคาวยักษ์นี่จริง ๆ เหรอเนี่ย มันยิ่งกว่าหนังสยองขวัญที่เห็นในทีวีอีกนะ เพราะว่าผมสัมผัสมันได้ และมันก็ฆ่าผมได้เช่นกัน ลางสังหรณ์ของผม มันก็ดันบอกว่า ผมอาจจะตายก็ได้ถ้าเกิดอย่างเข้าไปในบ้านของพวกมัน แต่ถึงกระนั้นผมก็ไม่สามารถที่จะย้อนกลับไปแล้วทิ้งของที่ถูกขโมยไปไว้ที่นี่ ในใจนี้กลัวแบบจับชั่วหัวใจก็เถอะ แต่ก็อดเสียตายของไม่ได้อยู่ดีนั่นแหละ

“เจ้านายกลัวความมืดไม่ใช่เหรอ ?” เซอร์เบอร์ธโพล่งขึ้น

“ใครบอกแก ?” ผมหันไปถามทันควัน

“ขนาดจะหลอมรวมกับความมืด เจ้านายยังกลัวหัวหด”

“ให้ตายสิ ฉันไม่อยากจะเชื่อเลยว่านี่มันเป็นคำพูดของสัตว์เลี้ยงของ

ฉัน”

“ไม่ต้องห่วงหรอกนะ” เจ้าเซอร์เบอร์สกล่าว “มันก็แค่ความมิดในถ้า สู้ความมิดของเราไม่ได้เลย”

“เมื่อไหร่แกคงไม่เห็นชินะ ใ้ค้ำคาวบ้านันตัวมันใหญ่สุด ๆ เลย”

“แล้วยังไงเธอ ?” เซอร์เบอร์สหยุดเดินแล้วเอียงคอถามอย่างฉงนสงสัย นั่นชินะ แกมันก็ตัวประหลาดพอกันเปลอ ๆ น่ากลัวกว่าใ้ค้ำคาวนั้นซะอีก ระดับความกลัวของแกกับฉันมันต่างกันจริง ๆ นั่นแหละ ในโลกนี้ถ้าแกไม่ได้ถูกฉันกำราบ แกคงไม่หวาดกลัวใครอีกแล้วละในโลกนี้

เบื้องหน้าของผมเจ้าเซอร์เบอร์สเดินนำโด่งเหมือนสุนัขล่าสัตว์นำขบวนตามติดด้วยฮาเดสที่จำเอา ๆ ด้วยสีหน้าเดือดดาลสุดขีด ส่วนตัวผมนั้นค่อย ๆ เดินไปอย่างใจเย็นโดยมีโดโรกับลูน่าเกาะหลังผมาตามมาด้วย สีหน้าของสองสาวดูไม่ต่างอะไรกับเด็กน้อยที่ถูกพ่อแม่ลากเข้าไปในบ้านผีสิงของสวนสนุกยั้งยั้งงั้น พวกเราเดินผ่านกลุ่มผู้เล่นที่กำลังขวัญเสียวกับการถูกฝูงค้ำคาวรุมทิ้งแหงละ พวกมันเหมือนหลุดออกมาจากหนังชอบบี้แบบนั้น ขนาดเจอแค่สองตัวผมยังกลัวอูจจะระแทบราด แล้วเจอเป็นฝูงแบบนี้ ยังสติดีอยู่ก็ถือว่าเก่งแล้ว

“ไ้บ้านัน!” เสียงสบลดดังมาจากกลุ่มผู้เล่นกลุ่มหนึ่ง

“ฉันจะต้องเอาของ ๆ ฉันกลับคืนมาให้ได้” ผู้เล่นสาวคนหนึ่งเอ่ยขึ้น

“ถ้าไม่ได้ฆ่ามันฉันต้องฝันร้ายแน่ ๆ” อีกเสียงหนึ่งของชายหนุ่มดังตาม

มา

ระหว่างที่เดินตามฮาเดสซึ่งจำเอา ๆ เหมือนควายหาย ใ้รู้จะรีบเดินตามหาไปไหน ผมก็ขำเลื่อมองกลุ่มผู้เล่นที่ยืนสบลอย่างหัวเสียวพวกนั้น เป็นกลุ่มผู้เล่นที่มีกันสามคน คนแรกเป็นชายหนุ่มผอมกะร่อง แต่มีความสูงเกือบ ๆ สองเมตรเห็นจะได้ ใ้รู้ว่าเขาไปกินอะไรเป็นอาหารเนี่ยชิ ถึงได้สูงชะลูดชะขนาดนี้ ความผอมของเขาทำให้ผมนึกถึงต้นหลิวขึ้นมาทันที มันไม่ได้เข้ากันกับความสูงเกือบสองเมตรของเขาเลยสักนิด ถ้าโดนลมพัดก็คงจะถูกลมหอบปลิวไปด้วยเลยละมัง ส่วนผู้เล่นอีกคนหนึ่งเป็นชายหนุ่มรูปร่างค่อนข้างเตี้ย ถ้าให้

กะทางสายตาแล้ว หมอนี่คงสูงสัก 165 เซนติเมตรเห็นจะได้ รูปร่างของหมอนี่เตี้ยกลมเหมือนหมีแพนด้าหน้าท้องย้วย และหญิงสาวหนึ่งเดียวคนนี้เป็นผู้หญิงรูปร่างหน้าตาถือว่าสะสวย ดูเฟิน ๆ เหมือนกับนางแบบที่หลุดออกมาจากนิตยสารเลยที่เดียว ผมเปลือยหัวเราะก๊ากออกมาเมื่อมองโดยรวมแล้ว เหมือนภาพของสององค์ริ้วคัมภีร์กันคุณหนูยังงัยงัยงั้น

“อ๊ะ!” ผู้เล่นตัวสูงชะลูดหันมาสบตากับผมแล้วร้องก่อนจะซึบปากเพื่อนอีกสองคนให้หันมามอง ผมรีบหลบตาแล้วเดินตามฮาเดสไปโดยเร็ว แต่หูก็ไม่วายฟังว่าพวกนั้นพูดอะไรกัน

“หมอนี่มันอาชญากรสุดชั่วของเกมนี้นา” ชายตัวสูงชะลูดว่า

“ชุดเกราะกับอาวุธที่ชะมัดเลยแฮะ” ผู้เล่นแพนด้าตัวเตี้ยกลมเสริม

“หมอนี่มันตัวแสบขนานแท้เลย ไม่งั้นคงไม่กลายเป็นวายร้ายตัวพ่อหรอก” ผู้เล่นหญิงกล่าวปิดท้าย

ในใจผมรู้สึกขอบคุณคำสรรเสริญพวกนั้นจนน้ำตาแทบไหล ตกกลางข้าวลือของผมในโลกแห่งเกมนี้มันกลายเป็นอะไรไปแล้วเนี่ย ผมพยายามไม่สนใจแล้วยังคงมุ่งหน้าเดิมต่อไป พอหันไปดูอีกที ฮาเดสกับเจ้าเซอร์เบอร์สก็ไปหยุดยืนอยู่หน้าปากทางเข้าอุโมงค์แล้ว ดูเหมือนหนึ่งคนกับอีกหนึ่งตัวกำลังรอคอยผมด้วยความหงุดหงิด ผมเลยรีบซอຍเท้าเดินถึยิบไปอย่างรวดเร็ว ถึงจะรู้สึกหนัก ๆ เพราะมีสองสาวเกาะหลังไปด้วย แต่เพื่อไม่ให้ฮาเดสระเบิดอารมณ์ออกมาซะก่อน ผมต้องพยายามใช้แรงอย่างมากในการลากสองสาวที่เกาะหลังอยู่ไปด้วย ไม่นานนักผมก็มาหยุดอยู่ที่หน้าปากทางเข้า

“เราจะเอาอย่างไรต่อเธอ?” ผมถามฮาเดสอย่างฉุน

“ก็เข้าไปเอาของเราคืนมา”

“เข้าไปแล้วถ้าออกมาไม่รอดล่ะ” ลูน่าตัวสั้นระริกด้วยความกลัว

“ฉันจะไม่ออกมาจนกว่าฉันจะได้ของ ๆ ฉันคืน” ฮาเดสย้ำเสียงดังฟังชัดสองสาวเลยก้มหน้าถอนหายใจอย่างผิดหวัง สงสัยสองสาวเองก็จะเบรคเพื่อนของตัวเองไว้ไม่อยู่แล้วเหมือนกันกระมัง

“รอดด้วยครับ” เสียง ๆ หนึ่งดังมาจากด้านหลัง ผมและเพื่อนสี่สามใบเถา หันหลังไปมองยังที่มาของเสียง ก็พบกับผู้เล่นสามคนที่แอบนินทาผมนั่นเอง

“พวกนายเป็นใครนะ?” ฮาเดสถามเสียงกร้าว ดูเหมือนโทสะของเขาจะพุ่งถึงขีดสุดแล้วละมั้ง

“ฉันชื่อ อาโรล ยินดีที่ได้รู้จัก” ชายผู้มีความสูงเกือบสองเมตร รูปร่าง ผอมชะลูดกล่าวแนะนำตัว

“ฉันชื่อ แพนต้า” หนุ่มเตี้ยพุ่งช่วยกล่าวแนะนำตัวตามมาติด ๆ แหม ชื่อแพนต้า ชะด้วย คล้าย ๆ แพนด้าเลย ถ้าชื่อแพนด้า หุ่นกับชื่อของเขาจะเข้ากันมากอย่างลงตัวเลยทีเดียว

“ฉันชื่อ พาสต้า ยินดีที่ได้รู้จักนะคะทุกคน” สาวสวยหุ่นนางแบบกล่าวแนะนำตัวอย่างเป็นทางการแล้วโค้งให้ อย่างนอบน้อม

“พวกเธอมีอะไร?” ฮาเดสถามด้วยสายตาทู่เข็ญ

“คือว่าพวกฉันเองก็ถูกพวกค่างคาวนั่นขโมยของไปเหมือนกัน ถ้าเป็นไปได้เราอยากได้ของ ๆ เราคืน..” ฮาโรลพยายามจะอธิบาย

“จะมาขอรวมกลุ่มด้วยใช่ไหมละ?” ฮาเดสบอกอย่างรู้ทัน สามสหยาผู้มาใหม่พยักหน้าตอบแทบจะพร้อมกัน

“ฉันคิดว่า ถ้าจับกลุ่มกับอาชญากรตัวพ่ออย่างวอมมี คงจะได้ของมาง่าย ๆ แน่ ๆ” พาสต้ากล่าว พอได้ยินผมถึงกับสอ่ลน้ำลายอีกใหญ่ อาชญากรตัวพ่ออีกแล้ว อีกอย่าง พวกเธอกำลังประเมินความสามารถของผมสูงไปหรือเปล่า ผมไม่ได้เก่งกาจขนาดจะยืนอยู่ต่อหน้าฝูงค่างคาวพวกนั้นได้โดยไม่ขาสั่นหรือกนะ

“ใช่ ถูกต้องที่สุด” ฮาเดสเห็นด้วย “ฟิวอมมีคือสุดยอดของสุดยอดแล้ว ฉันเห็นมากับตาตอนที่ฟิวอมมีโค่นโจนาธานทั้ง ๆ ที่ตัวเองเวเลนน้อยกว่าหลายขุม ฟิวอมมีสุดยอดอยู่แล้ว”

“พูดเร็วไปหรือเปล่า” ผมรีบแก้สถานการณ์ก่อนที่ทุกคนจะเข้าใจผิดไปมากกว่านี้ “ฉันไม่ได้เก่งกาจขนาดนั้นหรือกนะ”

“ไม่ต้องถ่อมตัวหรอกค่ะ” ลูน่าเปรยขึ้น “ตอนเจอกันครั้งแรก พี่เล่นได้ไม่กี่ชั่วโมง ก็เลเวล 40 แล้ว ถ้าไม่ใช่สุดท้ายอด ก็เป็นซูเปอร์สุดท้ายอดแล้วละ”

“แต่ว่าเพราะมันเกิดเรื่องขึ้นต่างหาก”

“พี่วอมมีกลายเป็นจอมเวทย์แห่งความมืด แถมยังมีสัตว์เลี้ยวสุดเท่แล้วยังเก่งกาจอย่างเซอร์เบอร์ธ มีอาวุธสุดท้ายอดและรอยจันมีบ้านอยู่ที่เมืองของคนที่รวยที่สุดในเกมอย่าง เมืองอาร์โวลไฮลไฮตี้ พี่นั่นแหละสุดท้ายอดแล้ว” โดโรธิกล่าวปิดท้าย เป็นอันตอกปิดฝาโลงคำพูดของผมที่อยากจะอธิบายทั้งหมดเอาไว้แค่นั้น

“ถ้าอย่างนั้น ขอเราช่วยด้วยคนนะ”

สุดท้ายแล้วกลุ่มวอมมีปาร์ตี้ก็มีสมาชิกเพิ่มขึ้นมาอีกสามคน อันได้แก่ อาร์โวล แพนด้า และพาสต้า ไม่ต้องสงสัยเลยว่าทำไม แพนด้า กับ พาสต้า ถึงชื่อคล้าย ๆ กัน สาเหตุเพราะทั้งสองคนเป็นพี่น้องกัน แพนด้าเป็นพี่ชายของพาสต้า แต่จากรูปลักษณ์แล้ว เหมือนกับเกิดมาคนละสปีชีส์เลย ไม่มีความเหมือนหรือความคล้ายกันเลยตั้งแต่หัวจรดปลายเท้า ดูยังก็ดูไม่ออกว่าเป็นพี่น้อง

“แล้วเราจะเอาอย่างไรกันหนอ ?” พาสต้าถามขึ้นเมื่อตั้งกลุ่มวอมมีปาร์ตี้เรียบร้อยแล้ว ทุกสายตาจับจ้องมองดูผมเป็นสายตาเดียว เหมือนกับบอกเป็นนัย ๆ ว่าตอนนี้ผมเป็นผู้บัญชาการใหญ่ของกลุ่ม เพราะงั้นรีบสั่ง ๆ มาซะซิ! ผมครุ่นคิด จะว่าไปแล้วผมก็ไม่มีแผนการอะไรเลยจริง ๆ

“เรื่องแผนให้เป็นที่ของฉันทนเองไหม ?” เสียง ๆ หนึ่งดังขึ้นขัดจังหวะความคิดของผม คราวนี้ใครอีกล่ะ ? พวกเราทั้งหมดสบตากันไปมา แล้วค่อย ๆ เยกหน้าขึ้นมองไปยังที่มาของเสียงอีกครั้ง ปรากฏให้เห็นหลีกไปเพื่อนซี้อของผม กำลังยื่นกอดอกเยียงพระเอกขี่ม้าขาว

“ทำไมแกมาอยู่ที่นี่ได้เนี่ย ?” ผมเลิกคิ้วถามอย่างประหลาดใจ ถ้าจำไม่ผิด ไช้หมอนี่มันจากผมมาได้หลายวันแล้วนะ แล้วโหงจู่ ๆ มันถึงเผลอมาอยู่ที่นี่ได้ละเนี่ย

“ฉันรู้ว่าแกมีภัย เพื่อนสุดที่รักอย่างฉันเลยต้องเข้ามาช่วยเหลือนะคะ”

“ແລ” ผมตอกกลับโดยไม่ต้องคิด ไม่ต้องสงสัยอะไรมากมายแล้วละ
มันคงจะถูกค้างคาวปล้นเอาระหว่างเดินทางผ่านถ้ำเนกาโทนี่แน่ ๆ แล้วถ้าให้
ผมเดานะ สิ่งที่ถูกขโมยไปคงจะเป็นม้าของมันแน่ ๆ ไม่อย่างนั้นมันคงไม่มาเดิน
เท้าต๊อกต๋อยแบบนี้หรอก

“ให้ฉันร่วมวงด้วยคนซี” หลีไปเสนอตัวเองทันที “แล้วฉันจะช่วยคิด
แผนการเอง”

“หมอนั้นใครเหรอครับ?” ฮาเดสหันมากระซิบถาม

“หมอนั้นเหรอ ชื่อหลีไป เป็นเพื่อนของตนเองนะ”

“แล้วก็ยังเป็นเจ้าของบอร์ด รักเกมส์ออนไลน์ให้ดินตายซี ด้วยนะจะ
บอกให้” หลีไปไต่ยกใหญ่ พอได้ยินชื่อบอร์ดทุกคนก็มีปฏิกิริยาตะลึงงัน

“คุณเป็นเจ้าของบอร์ดเหรอครับ!!” ดูเหมือนอารมณ์บูดบึ้งของฮาเดส
จะมลายหายไปโดยสิ้นเชิงเมื่อได้ยินชื่อ บอร์ด รักเกมส์ออนไลน์ให้ดินตายซี
ฮาเดสปราดเข้าไปขอจับมือราวกับหลีไปเป็นดาราโด่งดังก็ไม่ปานไม่ใช่แค่นั้น
แต่โดโรวี ลูน่า อาโรล แพนต้า และพาสต้า ต่างก็ปราดเข้าไปขอจับมือกันถ้วน
หน้า

สุดท้ายแล้วทุกคนก็เห็นพ้องต้องกันว่าให้หลีไปเข้าร่วมกลุ่มและยึด
ตำแหน่งผู้วางแผนการในครั้งนี้ หลังจากที่ชวนหลีไปเข้ากลุ่มเป็นที่เรียบร้อย
แล้ว พวกเราทุกคนต่างก็แยกย้ายเช็คความพร้อมของอาวุธและน้ำยาเพิ่มพลัง
หลีไปแบ่งยาเพิ่มพลังจากผมไปครึ่งหนึ่ง เพราะหมอนี้ใช้ตอนเจอกับฝูงค้างคาว
ไปจนไม่เหลือแล้ว มันบอกผมว่า ตอนที่น้ำยาเพิ่มพลังของมันหมด มันก็เอาแต่
หลบอยู่ในซอกหินที่พอจะมุดเข้าไปได้ พอดีฝูงค้างคาวบินออกมาถ่อกวหลาย
วันติดกัน เพิ่งจะมีวันนี้เองที่มันยอมหายกลับเข้าไปในถ้ำ หลีไปจึงออกมาจากที่
กำบังแล้วเห็นพวกผมเข้าพอดี น่าอนาถใจจริง ๆ

เมื่อทุกคนเตรียมตัวพร้อมแล้ว ขบวนของเราก็เริ่มเคลื่อนเข้าสู่ความมืด
ทุกคนจำเป็นต้องใช้ไฟฉายจากนาฬิกา โชคดีที่นาฬิกามีลูกเล่นให้เป็นไฟฉาย
ได้ ทำให้เป็นเหมือนของอเนกประสงค์ไปทุกที่ ๆ ทุกคนยกแขนข้างที่ใส่นาฬิกา

ขึ้นแล้วสองไปที่ทางด้านหน้า หน้าสุดของขบวนเป็นเซอร์เบอร์สที่คอยดม ๆ เดิน ๆ คุ่มกันด้านหน้า ตามด้วยผมผู้ซึ่งเป็นเจ้าของมันและเป็นหัวหน้ากลุ่ม วอมมีปาร์ตี้ รับอาสาแหวกด้านข้างหน้าเหมือนกัน ตามหลังด้วยฮาเดส พ่อหนุ่มเลือดร้อนที่สุดในกลุ่มเพื่อนสี่สามไบเกา สีหน้าตอนี่ของเขาดูเคร่งเครียด ขนาบข้างด้วยสองสาวโดโรธีและลูน่าที่คอยระวังด้านข้างเอาไว้ ถัดลงไปเป็นสามสหายผู้มาใหม่ ฮาโรล แพนด้า และพาสต้า ที่คอยระวังหลังเอาไว้ ทำย ขบวนคือหนีไปที่ทิ้งขบวนไว้เพื่อบัญชาการและระวังหลังให้กับสมาชิกกลุ่มที่มี เลเวลน้อยกว่า แต่ผมคิดว่าผมเข้าใจความคิดของหนีไปมันดีนะ เพราะถ้าหาก มีตัวอะไรโผล่มาสักตัว รับประกันได้เลยว่าถ้าหนีไปอีกที่ จะไม่เห็นหนีไปยืน ระวังหลังอยู่อย่างแน่นอน แต่มันคงจะวิ่งหนีโดยหน้าตั้งกลับออกไปเป็นคนแรก นี่อาจจะเป็นสิ่งที่มันคิดอยู่ก็ได้ถึงอาสาระวังหลังให้แบบนี้

คนที่เดินนำหน้าอย่างผม แม้ว่าความมืดที่สัมผัสอยู่ในขณะนี้จะไม่น่า สยดสยองเท่าความมืดของตัวเองก็เถอะ แต่มันก็อดลุ้นไม่ได้จริง ๆ ว่าจะมี ตัวอะไรโผล่เข้ามาหรือเปล่า หัวใจของผมเต้นถี่รัวเป็นกลอง ลมหายใจแผ่วเบา เพราะกลัวว่าเสียงลมหายใจของผม อาจจะทำให้พวกมันได้ยินเอาก็ได้ พวกมัน ในที่นี้ผมก็ไม่ว่ามันคืออะไร แต่ในถ้ามืด ๆ แบบนี้จินตนาการได้อย่างเดียวว่า อาจจะ.....ผี

“โบรววววว!!”

“เฮ้อกก!!!” ผมสะดุ้งโหยงด้วยความตกใจ เมื่อกี้เพิ่งนึกถึงเรื่องที่ไม่ควรจะ นึกถึงเป็นอย่างยิ่งไปหยก ๆ จู๊ ๆ เจ้าเซอร์เบอร์สก็หอนขึ้นมา แล้วมันหอนทำไม กันล่ะเนี่ย ??? หรือว่า.... คงไม่หอรอกมั้ง

Online 1

⋮

ในถ้ำเนกาโท

Online 1 ::: ในกำาเนกาโก

! หือเม็ดใหญ่เย็นค้อย ๆ ไหลจากหน้าผากของผมผ่านขมับ ไหลลงมาที่แก้ม ก่อนจะเกาะอยู่ที่ปลายคางแล้วค้อย ๆ หยดลงสู่พื้น ตอนนีับรรยากาศหลังจากที่เจ้าเซอร์เบอร์สฮอนติงเครียดขึ้นมาทันที ทุก ๆ คนพากันกวาดสายตามองไปรอบ ๆ กระชับอาวุธในมือมันเพื่อพร้อมจะป้องกันตัวได้เสมอ ผมกำาดาบสยบมังกรเอาไว้แน่น สติของผมส่งการให้หีบดาบสยบมังกรออกมาตอนไหนก็ไม่รู้ ที่รู้ ๆ คือผมกำาดังซุ่มนอยู่ตรงหน้าแล้ว

“กะ...เกิดอะไรขึ้นเหรอ ?” ลูน่าถามด้วยน้ำเสียงตะกุกตะกัก

“นะ...นั่นสิ” ดูเหมือนโดโรก็ก็เป็นไปกับเขาด้วย

“อะ...ฉันชนลูกไปหมดแล้ว” พาสต้าหญิงสาวผู้มาใหม่พร้อมกับสมาชิกชายอีกสองคนเสียงสั้น เพียงคำพูดของสามสาวก็พลอยทำให้ผมสั้นไปด้วย ข้าที่เคยยืนมันเริ่มจะล้ำรอยแรง สั้นพับ ๆ ขึ้นมาทันตาเห็น

“มีอะไรหรือเปล่าครับพี่ ?” ฮาเดสยังคงน้ำเสียงเอาไว้เหมือนเดิม อันที่จริงดูเหมือนว่าฮาเดสจะไม่ได้หวาดกลัวกับเสียงเห่าหอนของเจ้าเซอร์เบอร์สสักเท่าไรนัก ต่างจากผมที่เริ่มมีกลางสังหรณ์ไม่ค่อยดีเท่าไร

“ข้างหน้าเกิดอะไรขึ้นเหรอ ?” เสียงของหลี่ไป่ที่เดินรั้งท้ายตะโกนถามพอได้ยินเสียงเพื่อนซี้ ก็พลอยทำให้สติของผมกลับคืนมาอีกครั้ง ถึงกระนั้นเสียงของหลี่ไป่ก็ไ้จะเป็นยาวิเศษที่ทำให้ขจัดอาการสั้นกลัวไปได้

“ดูเหมือนเซอร์เบอร์สมันจะหอนนะ” ผมตะโกนตอบกลับไป

“แล้วมันหอนทำไมละ ?” ทันทีที่ได้ยินเสียงตะโกนกลับมา ข้าของผมก็หยุดกึก! ทำให้สมาชิกในขบวนพลอยหยุดฝีเท้าไปด้วย ทุกคนจับจ้องมาที่ผมด้วยสีหน้าที่เต็มไปด้วยเครื่องหมายคำถาม นั่นสิ ถ้าผมถามเจ้าเซอร์เบอร์ส ผมอาจจะเตรียมตัวในการรับมือทันท่วงทีก็ได้

“แกหอนทำไมเหรอ ?” ผมถามเจ้าเซอร์เบอร์สที่เดินดอม ๆ ดม ๆ พื้น

ด้านหน้ารอบ ๆ พยายามให้เสียงของตัวเองปกติที่สุด แต่ก็ดูเหมือนจะมีเจ้าเซอร์เบอร์สที่แหละที่จับเสียงสั้น ๆ ของผมได้

“กลัวหรือเจ้านาย ?”

“ไม่กลัวแล้วจะถามหรือ” ผมพูดประโยคนี้ในใจเพื่อไม่ให้คนรอบข้างพากันหัวเราะเยาะ อีกอย่างผมเป็นหัวหน้าและเลเวลสูงที่สุด ถ้าหากมาบอกว่าตัวเองกลัวแบบนี้ ลูกที่มคงพากันไม่มั่นใจกันหมดแหง ๆ

“ฉันได้กลิ่นสัตว์วิเศษแรงมาก ๆ จากข้างใน” เซอร์เบอร์สตอบเสียงเรียบ

“อย่างนี้เอง แสดงว่าข้างในมีสัตว์วิเศษอยู่เยอะซินะ” ผมพยักหน้าตอบแล้วพูดเสียงดังเพื่อให้คนอื่นรับรู้ด้วยว่าข้างหน้าเราจะต้องเจอกับอะไรที่ว้าวลิ้นประโยคได้ไม่นานก็มีเสียงของเจ้าเซอร์เบอร์สแทรกขึ้นมาอีกครั้ง

“เจ้านายนี่ก็แปลก ในถ้ามีตจจนเหมือนหลับตาเดินแบบนี้ มันคงจะมีตลาดตั้งอยู่ข้างในนั่นแหละ”

“ขอใจนะ” ผมนี่ก็อยากจะเตะมันสักป้าบ แต่ก็พยายามข่มใจเอาไว้แล้วเริ่มออกเดินเท้าอีกครั้ง ทุกคนเริ่มกระชับอาวุธในมือมัน สายตาเริ่มจะคอยระแวดระวังภัยให้กันและกัน ผมที่อยู่ดาบหน้าชูดาบนำไว้ก่อนเป็นยอดดี คิดแค่ว่าถ้าอะไรโผล่มาพอแทงอย่างไม่ต้องสงสัย

“ทุกคนไม่ต้องห่วงหรอก” ดูเหมือนเสียงของหลีกไปจะมีชีวิตชีวาว่าใครเพื่อน ผมเดินอยู่หน้าขบวนอยากจะหันกลับไปมองมันเหมือนกัน แต่ก็กลัวว่าจะมีอะไรโผล่มาข้างหน้าแล้วทำผมหัวใจวายตายไปซะก่อนจะได้ใช้ยาเพิ่มพลังชะด้วยซ้ำ “มากับวอมมีมีแต่เรื่องดี ๆ หมอนี่แหละดวงเฮงอย่าบอกใคร”

พูดถึงดวงแล้วทำให้ผมย้อนนึกถึงเหตุการณ์ที่ไม่น่าพิศมัยสักเท่าไร ไม่ว่าจะเป็นตอนที่ผมเจอกับแมงป่องยักษ์ มนุษย์หมาป่าคั่ง โจนธาณ ไปจนถึงเรื่องอีกสารพัดสารเพ จนตอนนี้ผมไม่เคยคิดว่ามันเป็นดวงหรือโชคเลยสักนิด ผมคิดว่าผมมีความสามารถพิเศษในการเรียกเรื่องราว ๆ เข้ามาหาต่างหาก แล้วผมสังหรณ์ใจตั้งแต่ก้าวเข้ามาในนี้แล้ว ว่ามันจะต้องไม่ราบรื่นอย่างที่คิด

“มันจะราบรื่นได้ยังไงล่ะ เจ้านายจะเดินเข้ามาแล้วไปพูดกับหัวหน้า ค้างคาวผีนั่นว่า ขอโทษนะครับ แวะเข้ามาเอาของคืน ไปละ บ้ายบาย แล้วก็ โบกมือกลางนั้นเหวอ มันจะง่ายอย่างนั้นเลยหรือไง?”

เป็นอีกครั้งที่เจ้าเซอร์เบอร์สพูดแทรกเข้ามาในใจของผม คำพูดของมัน ช่างยียวนกวนสันตึกของผมซะจริง ๆ เชียว ไม่อยากจะเชื่อเลยว่ามันจะเป็น ระบบที่ถูกโปรแกรมมา ไม่ยักรู้ว่าโปรแกรมมันจะกวนสันเท้าแบบนี้ได้กับเขา ด้วย ผมอยากจะอธิบายสภาพภายในถ้ำเหลือเกิน แต่ก็ไม่สามารถบอกได้ว่า ผนังของมันเป็นอย่างไรมาก บอกได้เพียงแค่ว่า มันเหมือนกับผนังความมืดที่มีเพียง กำแพงมืดดำเท่านั้น เมื่อลองเอาไฟฉายจากนาฬิกาส่องดู ก็พบว่ามันเป็นผนัง มืด ๆ อยู่ดี จะส่องหรือไม่ส่อง ก็ไม่มีความแตกต่างอะไรเลย จะต่างกันก็ตรง ที่ด้านบน มีหินย้อยหัวทู่บ้างแหลมบ้างเหมือนกับถ้ำทั่ว ๆ ไป ต่างกันตรงที่มันมี สีดำเท่านั้นเอง ดูเหมือนพักหลัง ๆ นี้ผมจะถูกโฉลกกับสีดำ ๆ ยังไงชอบกลตั้งแต่ เปลี่ยนอาชีพเนี่ย

“ข้างหน้ามีค้างคาวบินตรงเข้ามาสองตัว” เซอร์เบอร์สร้องเตือน

“ว่าไงนะ!” ผมตะโกนเสียงหลง แต่คนอื่น ๆ ไม่ได้ยินเนื่องจากผมกำลัง คุยผ่านความคิดของกันและกัน

“ค้างคาวดูเลียด เลเวล 20 มักจะอาศัยรวมกันเป็นกลุ่ม ๆ ตอนนี้น่า กันแค่สองตัวก็เหมือนกับมาตายเปล่า ใช้ศรเวทย์ยิงมันก็เรียบร้อยแล้ว”

“อ่า...” ผมได้ฟังก็จ้องมองเจ้าเซอร์เบอร์สตาไม่กระพริบ นี่มันเป็น สารานุกรมสัตว์และนักวางแผนไปตั้งแต่เมื่อไหร่เนี่ย ระวังที่ผมไม่รู้ว่าจะ ทำอะไรดี มันก็ฟัน ๆ มาในหัวผมเป็นชุด ๆ เลย

“เพราะว่าเจ้านายมีสารานุกรมสัตว์ ฉันทายสามารถรับรู้ถึงข้อมูลทุก อย่างที่เจ้านายมีเพราะเราเชื่อมถึงกันผ่านทางห่วงผลึกแก้ว อีกอย่างเจ้านาย เลเวล 40 มากกว่าค้างคาวเท่านี้ มันมาสองตัวถึงจะรวมกันแล้วเลเวลเท่าเจ้า นายก็เถอะ แต่พลังโจมตีของคนเลเวลมากกว่าก็ต้องได้ผลเห็น ๆ อยู่แล้ว”

“แล้วพลังมันมีเท่าไรล่ะ?”

“ไม่ต้องห่วงเรื่องนั้นหรอกน่า รีบยิงมันซะ” เซอร์เบอร์สเร่งโดยที่ไม่ได้บอกให้ผมได้รู้ข้อมูลเกี่ยวกับพลังชีวิตของมันเลยสักนิด แล้วที่ผมยังขังใจไม่หาย คือพลังโจมตีของเวทมนตร์ที่ผมใช้ สรุปลแล้วพลังโจมตีมันเท่าไรรกันแน่ ผมสงสัยข้อนี้มานานแล้ว ที่รู้ก็มีแค่ต้องเสียพลังเวทย์ในการใช้ก็จุดต่อครั้งเท่านั้น แต่เอาเถอะ ลองเชื่อ ๆ มันดูสักครั้งแล้วกัน เพราะไหน ๆ ผมก็ไม่รู้จะรับมือกับค้างคาวที่กำลังพุ่งตรงเข้ามายังไงดี

“ทุกคนช่วยอยู่เฉย ๆ สักพักนะ”

ผมหันไปบอกกับสมาชิกในกลุ่ม ทุกคนหยุดตีเท้าในทันทีที่ได้ยินแล้วก้าวถอยหลังไปหนึ่งก้าวตาม ๆ กันอย่างไม่ได้ตั้งใจเหมือนกับจะรู้ว่าผมคิดจะทำอะไรเลยถอยหลังเพื่อให้พื้นที่แก่ผม มวนสารสีดำเริ่มก่อตัวกันอีกครั้งที่มีมือข้างซ้ายของผม มันค่อย ๆ ก่อตัวขึ้นจนเกิดเป็นรูปร่างของคันธนู จากนั้นมือข้างซ้ายก็เริ่มปรากฏเป็นมวนสารของลูกศรดอกหนึ่ง ผมขึ้นลูกศรกับคันธนูโดยไว จากนั้นก็เล็งไปด้านหน้าที่มองไม่เห็นแม้แต่เป้าหมาย

“แล้วจะยิงยังไงล่ะที่นี่” ผมกระซิบถามเจ้าเซอร์เบอร์สเบา ๆ ในใจ ไม่รู้เหมือนกันว่าผมจะกระซิบไปเพื่ออะไรในเมื่อคุยในความคิด ก็ไม่มีใครมาได้ยินกับเราด้วยอยู่แล้ว

“รอก่อนสักพักนึง”

“พวกมันบินไม่เร็วใช่ไหม ?” ผมถาม เสียงเจ้าเซอร์เบอร์สถอนหายใจยาว ๆ ดั่งขึ้นในความคิด

“เจ้านายโง่หรือแกลังโง่กันแน่เนี่ย ใ้ที่มันโฉบเอาของเจ้านายไปโดยไม่รู้เนื้อรู้ตัว แบบนั้นเรียกว่าบินไม่เร็วเลยใช่ไหม ?”

ให้ตายสิ ผมขบฟันแน่น รู้สึกว่าวันนี้เจ้าเซอร์เบอร์สจะกว่นสั้นเท้าเป็นพิเศษ ทำไมมันถึงได้เป็นแบบนี้ละ ในเวลาแบบนี้ผมควรจะเครียดกับเจ้าค้างคาวสองตัวนั้น แต่สติและความกลัวของผมมันหายไปหมดตั้งแต่คำพูดกว่นสั้นของเจ้าเซอร์เบอร์สมัน หลังจากโกรธไปได้ไม่กี่นาที ผมก็รับรู้ได้ทันทีเลยว่าคำพูดของเจ้าเซอร์เบอร์สช่วยผมเอาไว้ได้มากจริง ๆ มันทำให้ผมคลายความ

กลัวและความกังวลออกไปจากสมองจนตอนนี้มันโล่งไปหมด

“เตรียมตัวนะ” เซอร์เบอร์สให้สัญญาณ ผมเดินไปยังเป้าที่มองไม่เห็น
ด้านหน้า

“เอาหรือยัง?” ผมถาม

“ยัง... เหนื่อยเอาไว้อ่อน”

“ยังอีกหรือ?”

“ใกล้แล้ว อีกแค่นิดเดียวเท่านั้น” เซอร์เบอร์สพูดพลันทำเสียงฟุดฟิดที่
จมูกเหมือนกับกำลังรับรู้การมาด้วยกลิ่น

“ตอนนี้แหละ ینگออกไปเลย”

ฟ้าวรวววว!!

สิ้นคำจากเซอร์เบอร์สผมก็ปล่อยศรออกไปอย่างรวดเร็ว ศรเวทสี่ดา
ประกายแยกออกจากกันจากศรเดียวเป็นสิบศรเหมือนอย่างทุก ๆ ครั้งที่ใช้อย่าง
มัน แต่ภาพที่เห็นก็ทำให้ชวนตื่นตาตื่นใจทุกทีเลยซิว่า และ.... ฉีก! มันหาย
ไปในความมืดแล้วปักลงบนอะไรสักอย่างที่อยู่หลังความมืดนั้น ที่รู้ ๆ มีเสียง
กริ๊ดร้องสองเสียงหวีดดัง พริบตาแรกที่ได้ยินเสียงนั้น มันรู้สึกเหมือนกับว่าสัตว์
ปีศาจกำลังรับรู้ได้ถึงความเจ็บปวดชนิดสุดขีดหัวใจ เสียงจากความมืดมันไม่
ค่อยน่าพิศมัยเท่าไรหรอก ทุกคนมองดูความมืดตรงหน้าและเสียงร้องโหยหวน
ตาไม่กระพริบ จนในที่สุดเสียงร้องนั้นก็เงียบหายไป

“ดูเหมือนว่าพวกมันจะตายแล้วละ” เซอร์เบอร์สพ้นธงแล้วเริ่มออกเดิน
นำ

คันธนูค่อย ๆ มลายหายไป ผมยังคงมองดูเซอร์เบอร์สเดินนำหน้าแล้ว
หายเข้าไปในความมืดด้วยความมึนงง ทุก ๆ คนเองก็รู้สึกมึนงงไปพักใหญ่ ๆ
เพราะเสียงร้องหลังม่านหมอกแห่งความมืดนั้น จนในที่สุดหนีไปที่อยู่ร้างทำ
ยได้สติก่อนจึงเอ่ยปากพูด

“เสียงเมื่อกี้ทำเอาฉันขนลุกไปทั้งตัวเลยวะ”

“ผมด้วย” ฮาเดสเริ่มมีน้ำเสียงสั้น ๆ ขึ้นมาบ้างแล้ว จากความบ้าบิ่น

ของหมอนี่ตอนนี้น้ำมันคงหายไปหมดแล้วกับเสียงร้องเสียดแทงหัวใจเมื่อครู่นี้

“ฉันอยากกลับบ้าน” สามสาว ลูน่า โดโรธีและพาสต้า ประสานเสียงกันอย่างพร้อมเพรียง

“แต่ว่าหยุดยดไปเลยนะ” อาโรลหนุ่มร่างสูงผอมชะลูดพูดเสียงสั้นเล็กน้อย “นายสามารถยิงมันได้โดยที่มองไม่เห็นมัน หยุดยดเลยจริง ๆ”

“นี่แหละ..วะ..ว้ายร้ายตัวพ่อ” แพนต้าผสมโรงพูดเสียงสั้นไปด้วย ทุกคนตอนนี้ลั่นขึ้นกว่าเดิมเพราะเสียงนั้น ไม่รู้ซี พอได้ยินความรู้สึก ณ ช่วงที่ได้ยินมันทำให้เกิดการมีนงไปพักหนึ่งว่าเสียงอะไรร้อง แต่หลังจากหายมีนงแล้วมันก็เกิดเป็นความกลัวขึ้นมาที่ได้ยินเสียงหวีดร้องแบบนั้น มันทำให้นึกถึงเสียงหวีดร้องจากนรกที่มีให้ได้ยินบ่อย ๆ ในหนังสือของขั้วญ ช่างน่าขนลุกจริง ๆ

“แล้วที่ยิงไปเมื่อกี้นี้มันคืออะไร ?” หลี่ไปถามขึ้นทันควัน

“ค่างควาดูดเลือดสองตัว” ผมตอบ “มันกำลังบินตรงมาทางนี้”

“แล้วแกว่าได้ยังไง ?”

เมื่อเจอคำถามนี้ ทุกคนก็นิ่งเงียบพยายามข่มอาการหวาดกลัวของตัวเองเอาไว้เพื่อรอฟังคำตอบ สงสัยทุกคนคงจะเริ่มงุนงงว่าทำไมผมถึงรู้ได้ ทั้ง ๆ ที่คนอื่น ๆ ในกลุ่มไม่มีใครสังเกตเห็นเลยว่าจะมีการมาของมัน เพราะอย่างที่บอกเอาไว้ รอบด้านมีเพียงความมืดมิดเท่านั้น ระหว่างที่ผมกำลังจะตอบคำถามถึงสาเหตุที่ผมรับรู้เพราะมีสัตว์เลี้ยงปากเสียดแต่มีประโยชน์อย่างเจ้าเซอร์เบอร์ส อะไรบางอย่างก็ทำให้ผมต้องกลืนคำตอบทั้งหมดลงคอไป

“เอ็ง!”

เสียงร้องของเจ้าเซอร์เบอร์สดังขึ้นในความมืดที่มันเพิ่งจะเดินเข้าไปตรวจสภาพศพของค่างควาดูดเลือดทั้งสองตัว ไม่ช้าร่างของเจ้าเซอร์เบอร์สก็ปลิวกระเด็นออกมาจากความมืดเกลือกกลิ้งมาตามพื้นจนหยุดลงที่ปลายเท้าของผมเพียงนิดเดียว

“เกิดอะไรขึ้น!” ฮาเดสร้องถามด้วยความตกใจ

“มีอะไรนั่นหรือ ?” ผมถามเจ้าเซอร์เบอร์สที่ค่อย ๆ ตะกายลุกขึ้นยืน

“มันอะไรอีกล่ะเนี่ย!” ทุกคนเริ่มจะสะพรึงกลัวกับอะไรบางอย่างที่อยู่ในความมืดนั้น แคมมันต้องไม่ธรรมดาแน่ ๆ ที่สามารถขัดเซอร์เบอร์สที่เลเวล 45 ซะกระเด็นได้ขนาดนี้ ทุกคนเหมือนถูกสะกดโดยความมืดที่อยู่เบื้องหน้า เจ้าเซอร์เบอร์สลุกขึ้นยืนแล้วส่งเสียงคำรามในลำคอ สายตาจับจ้องมองไปในเงามืดนั้น ทุกคนไม่กล้าแม้แต่จะหายใจแรงเพราะกลัวว่าสิ่งที่อยู่ในเงามืดนั้นจะได้ยิน แต่สิ่งที่น่ากลัวที่สุด คือคนที่อยู่ในแสงสว่างไม่สามารถมองเห็นอะไรที่อยู่ในความมืดได้ แต่สิ่งที่อยู่ในความมืดนั้น สามารถมองเห็นคนที่อยู่ในแสงสว่างได้ นั่นคือความจริง ถึงแม้จะรู้แบบนี้ แต่ก็ไม่มีใครที่จะกล้าเสี่ยงส่องไฟฉายไปข้างหน้าเพื่อดูว่ามันเป็นตัวอะไรกันแน่ พอผมพยายามถามเซอร์เบอร์สเท่าไร มันก็เอาแต่จ้องมองไปด้านหน้าแล้วก็ส่งเสียงคำรามขูในลำคอ

“เราจะเอาอย่างไรต่อดี” ผมหันหลังกลับไปถามสมาชิกในกลุ่มเพื่อรับฟังความเห็นในวินาทีเร่งด่วน คำตอบที่ได้ คือเจ้าหลิไปที่ยืนรั้งท้ายกลับหลังหันแล้ววิ่งจ้ำจ้อรวารวกับนักวิ่งทีมชาติเหรียญทองโอลิมปิก อะไรจะเร็วปานนั้น มันช่างเป็นเพื่อนที่นำคบหาซะจริง ๆ พอเห็นว่าหลิไปมันเอาตัวรอด คนอื่น ๆ ก็พลอยตามกันหมด อาโรลและแพนต้าออกวิ่งอย่างว่องไวไม่แพ้กัน

“อะ!” พาสต้าเห็นเพื่อนทั้งสองวิ่งหนีไปก็ออกตัววิ่งหนีตามไปด้วยแต่เธอหยุดฝีเท้าลงแล้วหันมาถามลูนากับโดโรวีสีหน้าดูหวาดกลัวอย่างเห็นได้ชัด

“พวกเธอสองคนไม่ไปด้วยกันหรือ น่ากลัวนะ รีบหนีไปจากที่นี่กันเถอะ”

“มะ...ไม่ละจ๊ะ”

“ทำไมละ?” พาสต้าเลิกคิ้วถามอย่างแปลกใจ ในเมื่อเธอเห็นว่าโดโรวีสีกับลูน่าหวาดกลัวชนิดอุจจาระขึ้นสมองซะขนาดนั้นแต่กลับปฏิเสธคำชวนให้หนีของเธอซะอย่างนั้น เป็นใครก็คงต้องแปลกใจแหละนะ

“วอมมีปาร์ตี้นะ ไม่ใช่กลุ่มที่คบกันเผิน ๆ หรอกนะ ประเมินกันต่าไปแล้ว” ฮาเดสที่มีสติครบบริบูรณ์แม้จะเสียงสั่นน้อย ๆ แต่ก็ช่วยตอบคำถามแทนสองสาวเสียงดังฟังชัด “พวกเรานะจะอยู่ด้วยกันแล้วก็จะตายด้วยกัน เข้าใจเอา

ไว้ด้วย นั่นแหละความแข็งแกร่งของกลุ่มเราล่ะ พวกเขาเป็นแบบนี้ คงไม่มีวัน
เข้าใจหรอก ก็แค่พวกรักตัวกลัวตาย”

“นี่นายถูกพวกฉันนั่นหรือ?” พาสต้าตะคอกเสียงดังลั่น

“ฉันกำลังถูกพวกเธออยู่นั่นแหละ จะใครชะที่ไหนอีกล่ะ?” ฮาเดส
ตะคอกเสียงสูงกว่า

ไม่ทันที่ผมจะห้ามทัพของการทะเลาะกันที่ไม่รู้สถานการณ์ เจ้าหลิไป
ก็วิ่งโกยหน้าตั้งกลับมาพร้อมกับแพนด้าพี่ชายของพาสต้า ทั้งสองคนหยุดยืน
หอบจนตัวโยน เหงื่อเม็ดเล็กๆ เกาะพुरुอยู่เต็มใบหน้าของพวกเขาทั้งสอง พาส
ต้ายิ้มแล้วหันมาตะคอกใส่ฮาเดสบ้าง

“เห็นไหม พวกฉันไม่ใช่คนที่จะทิ้งเพื่อน”

“กลับมาที่นี่ทำไมอีกล่ะ? ก็แกคิดจะหนีไปแล้วไม่ใช่หรือ?” ผมถามหลิ
ไปด้วยความแปลกใจ หรือว่าเลือดรักเพื่อนมันจะมีกับเขาเหมือนกัน

“ข้าง... แอ็ก... ข้าง... แอ็ก”

“พักเหนื่อยก่อนก็ได้ แล้วค่อยพูด”

“ไม่... แอ็ก... ไม่ได้” หลิไปพูดไปพลางหอบไปพลาง ที่จริงมันน่าจะพัก
หายเหนื่อยซะก่อนแล้วค่อยพูด ถ้ามันหอบไปพูดไปแบบนี้ เป็นใครเก่งมาจาก
ไหนก็ฟังไม่รู้เรื่องแน่

“อาโรลตายแล้ว.. แอ็กแอ็ก” แพนด้าที่หายใจคล่องกว่าพูดขึ้นแม้จะ
หอบไม่แพ้กันแต่ก็ยังฟังรู้เรื่องกว่าที่หลิไปพูดเยอะ

“ห่า!” พาสต้าที่ชูคออย่างคนถือไฟเหนือกว่าจิกตามองฮาเดสประหนึ่ง
ข้าแค้นควีบไปมองแพนด้าพี่ชายของตัวเอง สีหน้าดูตะลึงงันไปในบัดดล

“หมายความว่ายังไงที่ว่าตายนะ!!”

“มะ..ไม่รู้สิ แอ็ก จู๋ ๆ มันวิ่งนำหน้าฉันกับพี่หลิไป แล้วมันก็หายเข้าไป
ในความมืดตรงหน้าพวกเรา แล้วมันก็ถูกอะไรบางอย่างในความมืด ชัดกระเด็น
ออกมาตายคาที่เลย”

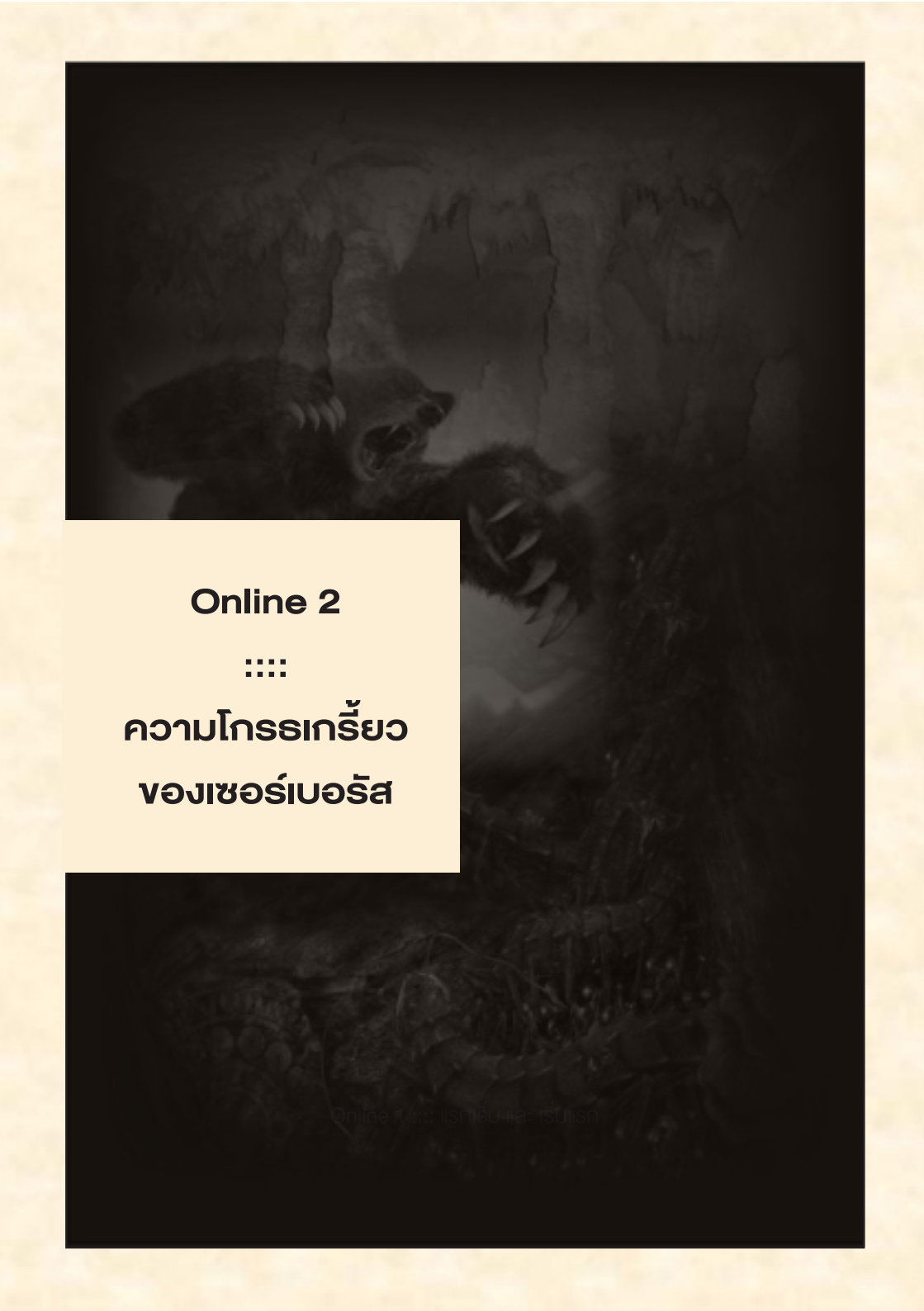
“อึ้ย!” ลูน่าร้องพลันเข้าอ่อนลงไปนั่งกับพื้นพร้อม ๆ กันกับโดโรทีย์ยื่น

อยู่ข้าง ๆ สองสาวนั่งกอดกันกลม สีหน้าเหมือนกับว่าตัวเองกำลังจะตายในอีกไม่กี่วินาทีหลังจากนี้

“แบบนี้ก็หมายความว่า เราโดนล้อมหน้าล้อมหลังโดยตัวอะไรก็ไม่รู้ใช่ไหม” ผมเอ่ยขึ้น ทุกคนมองผมเป็นสายตาเดียวประหนึ่งมองแสงสว่างสุดท้ายในชีวิตที่เหลืออยู่ของตัวเอง อย่ามองผมแบบนั้นเลยทุกคน ผมเหมือนแสงสว่างที่ริบหรี่ ๆ และอาจจะมอดลงในอีกไม่กี่นาทีหลังจากนี้เหมือนกัน เราจะเอาอย่างไรดีละ ??

Online 2
⋮⋮⋮
**ความโกรธเกรี้ยว
ของเซอร์เบอร์ส**

Online 1: [chris@su.ac.th/suipen](#)

Online 2 ::: ความโกรธกริ้วของเซอร์เบอร์ส

ความมืดทั้งหน้าทั้งหลัง พวกเราเหมือนถูกห้อมล้อมด้วยอะไรบางอย่างในความมืดรอบ ๆ ตัวที่มองไม่เห็น ผมรับรู้ได้ว่ามีอะไรบางอย่างกำลังคืบคลานออกมาจากความมืด มันเริ่มเข้ามาทุกที ๆ มันคืออะไร ? ผมพยายามจินตนาการถึงสิ่งที่โผล่ออกมา ไม่น่าว่ามันอาจจะเป็นศพเน่า ๆ ละะ ๆ ก็เป็นได้ แผนกออกแบบเกมมันอาจจะเป็นโรคจิตสร้างไอ้ตัวที่คิดว่าไม่น่าจะมีขึ้นมาก็เป็นไปได้เหมือนกัน ผมลังเลใจ ขณะที่โสตประสาทเริ่มจะสัมผัสได้ถึงเสียงและกลิ่นของอะไรบางอย่าง

“มันใกล้เข้ามาแล้ว” เซอร์เบอร์ส ร้องเตือน ขณะส่งเสียงคำรามในความมืด

“พวกเราเตรียมพร้อมเอาไว้ละ พวกมันใกล้เข้ามาแล้ว” ผมร้องเตือนสมาชิกทุกคน คนในกลุ่มเริ่มจะเกาะกันกลมทุกคนยืนหันหลังพิงกันเป็นวงกลมล้อมรอบอย่างอัตโนมัติ ไม่มีคำสั่งใด ๆ แต่เพราะความกลัวทำให้เราคิดเหมือนกันอย่างน่าเหลือเชื่อ อย่างน้อยก็ช่วยกันระแวดระวังได้รอบด้านแหละนะ

“สรุปแล้ว....” โดโรธีหายใจกระตุก “มันคือตัวอะไรจ้ะนั่นหรือคะพี่ ?”

“ฉันเองก็ไม่รู้เหมือนกัน” ผมตอบเสียงเรียบ อันที่จริงพยายามสกัดกั้นความกลัวชนิดอุจจาระแทบราดเอาไว้อย่างยิ่งยวด ถ้าผมที่เป็นหัวหน้า มาละทิ้งกำลังใจเอาไว้แค่นี้ ทุกอย่างจบ เพราะงั้นที่ผมควรทำ คือพยายามอย่าสัมพันธ์กับสภาพแวดล้อมที่ชวนขนหัวลุกนี้แล้วมุ่งมันกับการรวบรวมความกล้าแทน

“เอายังไงต่อครับ ?” ฮาเดสถามเสียงกร้าว ดูเหมือนหมอนี้จะยังคงไว้ซึ่งความห้าวหาญไม่เสื่อมคลาย จะใจกล้าไปไหนเนี่ยหมอนี้ แต่อารมณ์แบบนี้ที่ไม่หวาดเกรงต่อความกลัวก็เหมาะสมกับนิสัยของคนที่จะเล่นอาชีพมือสังหารขึ้นมาหน่อย พูดถึงคุณสมบัติแล้ว ผมให้ฮาเดสห้าดาวเลยในเรื่องใจกล้าเนี่ย

“เอาอย่างนี้นะ” ผมตัดสินใจหลังจากคิดอยู่พักหนึ่ง “ถ้ามีอะไรโผล่มาให้แทงมันโดยไม่ต้องรอเลย”

ผมพยายามไม่ตื่นเต้นมากเกินไป ซึ่งมันใช้ความพยายามมากจริง ๆ ที่จะหักห้ามความกลัวเอาไว้ได้ ถ้าให้หักห้ามใจหรืออดอาหารยังง่ายกว่าการที่คนเรารู้สึกถึงความกลัวเอาไว้เสียอีก ผมรู้สึกถึงเสียงหัวใจของตัวเองที่เต้นถี่รัวเป็นกลอง และผมก็เชื่อว่าทุกคนเองก็รู้สึกเหมือนกันกับผม ทุกอย่างรอบกายเจียบกริบ เสียงลมหายใจของแต่ละคนดังขึ้นแทนที่ เสียงลมหายใจเข้าออกเป็นจังหวะชัดเจน ลมวูบหนึ่งพัดผ่านพวกเราไป

“มันมาแล้ว!” เซอร์เบอร์สร้อง

“มันมาแล้ว!!” ผมร้องเตือนเสียงดังในทันที ทุกคนกระชับอาวุธในมือแน่น และ.....

ฟ้าวูวววว!!

อะไรบางอย่างขนาดยาวเคลื่อนออกมาจากความมืดอย่างรวดเร็วแล้วหยุดลงตรงหน้า ขนาดของมันใหญ่พอ ๆ กับตู้เย็นขนาดมาตรฐานแต่ความยาวของมันยาวจนมองไม่เห็น

“กรี๊ดดดดด!!” ลูน่าเห็นปีกก็ส่งเสียงกรี๊ดลั่น ทำเอาทุกคนพากันเสียขวัญหันไปมองเป็นสายตาเดียว สิ่งที่ปรากฏอยู่เบื้องหน้าของผม เป็นตะขาบขนาดใหญ่มหึมาที่ไม่คิดว่าในชาตินี้จะเกิดมาได้สัมผัสตัวเป็น ๆ แบบนี้ มันค่อย ๆ ยกตัวขึ้นประหนึ่งงูเห่าที่มักจะชันหัวขึ้นมาแผ่แม่เบี้ย ผมอ้าปากค้างพูดอะไรไม่ออก

“กรี๊ดดดด!”

“ว้ายยยย!!” เสียงกรี๊ดของโดโรว์กับพาสต้าตามมาเป็นระลอก ปลูกผมให้ตื่นขึ้นจากอากาศตะลึง

“มะ...มันมาแล้ว!” เสียงของหลี่ไปที่อยู่ด้านหลังร้องขึ้น ผมหันหลังกลับไปมองก็พบกับเจ้าตะขาบแบบเดียวกันกับที่ปรากฏตรงหน้าผมอีกตัวหนึ่ง ตอนนี้อยู่ทั้งหน้าและหลังมีมันทั้งสองตัวขวางเอาไว้ ขาของมันส่งเสียง แหก ๆ ไม่ได้

หยุด หนองของมันพิริวไหวเหมือนต้นหลิวลู่ลม แต่ความมดงามของมันช่างต่างจากต้นหลิวที่ผมกำลังจินตนาการอยู่ลิบลิบ

อันที่จริงถึงผมจะเป็นคนไม่กลัวพวกสัตว์เลื้อยคลานสักเท่าไรก็เถอะ แต่พอมาเจอตะขาบขนาดยักษ์แบบนี้แล้ว ไม่กลัวก็ต้องกลัวนั่นแหละ

“ฮ่ากกกก!!”

“หือ ?” ผมหันไปมองยังที่มาจากเสียง ฮาเดสวิ่งถือดาบเข้าไปใส่ตะขาบตรงหน้า กวัดแกว่งใส่มันอย่างเหี้ยมหาญจนขากว่าร้อย ๆ ขาของมันถูกเข็นออกไปสองสามข้าง ดวงตาของผมเบิกกว้าง ไอ้หมอนี้มันไม่คิดจะกลัวอะไรเลยเหรอนี่!!

“เอามีดบินมูมเบอแรงของฉันทันทีมา!!” ฮาเดสตะคอกใส่เสียงกร้าว หนองของมันหยุดพลิ้วไหวแล้วสะบัดเกิดเสียงดัง พริ้ง! หนองของมันแปลเปลี่ยนเป็นเส้นตรงแล้วพุ่งลงมายังฮาเดสประหนึ่งเหล็กแหลมพุ่งเข้าไป ส่วนหัวของมันแทบจะไม่ได้ขยับไปไหนเลยเหมือนกับว่าหนองของมันเป็นเหมือนคมดาบคอยจัดการศัตรูยังไงยังงั้น

“ระวัง!” พาสต้าพุ่งเข้ามาหาฮาเดสแล้วดึงเขาหลบคมหนองที่แทงลงพื้น หนองของเจ้าตะขาบยักษ์ถอนออกจากพื้น เกิดเป็นรูขนาดใหญ่พอ ๆ กับตัวของฮาเดสเลย ถ้าหากว่าเมื่อที่ฮาเดสโดนไปแล้ว กลับบ้านเก่าอย่างไม่ต้องสงสัย หลังจากที่มันถอนหนองออกจากพื้นแล้ว หนองก็กลับไปส่ายสะบัดพลิ้วไหวเหมือนเดิม ผมถอนหายใจอย่างโล่งอกขณะจ้องมองภาพลຸ້นระทึกโดยที่ตัวเองขยับแทบไม่ได้

“จะใจร้อนไปไหนนะฮี้ ?” พาสต้าตะคอกพลันลุกขึ้นยืนปิดฝุ่นที่เกาะตามตัว

“ฉันไม่ขอบคุณหรอกนะ เพราะฉันไม่ได้ต้องการให้เธอมาช่วยเลยสักนิด” ฮาเดสพูดด้วยน้ำเสียงและสีหน้าที่บ่งบอกถึงความรำคาญอย่างที่สุด เขาลุกขึ้นแล้วปิดฝุ่นตามตัวก่อนจะกระชับคมดาบแล้วจ้องมองตะขาบยักษ์อันเป็นเป้าหมายที่ตนเพิ่งจะฟาดฟันขามันวิ่งไปสองสามข้าง

“ว่าไงนะ!” พาสต้าเสียงขุ่น สีหน้าของเธอแดงก่ำ “ฉันช่วยชีวิตนายมา หยก ๆ นะ!”

“ไม่จำเป็น แค่นั้นฉันหลับได้สบาย ๆ อยู่แล้ว เธอจะอย่ามาเป็นตัว เกะกะ”

หมวดของตะขาบพลั่วไหวดูไม่เป็นอันตรายก็จริง แต่ดูเหมือนจะมีบางอย่างเปลี่ยนแปลง ขาที่มีขนาดเท่ากับตัวผมที่ฮาเดสเพิ่งจะพันขาดไปสามท่อน ค่อย ๆ มีปฏิกิริยาบางอย่าง มันเริ่มเปลี่ยนรูปร่างของมันเองคล้ายของเหลวแต่ไม่เหมือนกับของเหลวเวทมนตร์แบบที่ผมใช้ มันเหมือนกับก้อนดินน้ำมันเสียมากกว่า หลังจากจ้องมองอยู่นาน ผมก็เบิกตากว้าง

“นั่นมันอะไรนะ!” แพนด้าอ้าปากค้าง ผมเองก็ปากหนักจนพูดอะไรไม่ออก ขาที่เห็นอยู่ตรงหน้าทั้งสามท่อนเปลี่ยนรูปลักษณะของตัวเองให้กลายเป็นตะขาบ! เอาแล้วไง แบบนี้ไม่ต้องสงสัยเลย จากที่ผมจินตนาการ มันคงเหมือนพวกสไลม์ที่พอถูกพันออกไปแล้วก็สามารถแยกเป็นสองร่างได้เหมือนในเกมแน่ ๆ ถ้าเป็นอย่างนั้นการจะฆ่าไอ้ตะขาบยักษ์บ้านี้ คงไม่ใช่เรื่องง่าย ๆ ซะแล้วล่ะ

“เห้ย!!” หลีไปร้องเสียงหลง ผมหันควับไปมองอีกครั้ง ร่างของหลีไปทรุดลงนั่งกับพื้นเหมือนคนตกใจกลัวสุดขีดจนก้าวขาไม่ออกและไม่มีแรงที่จะยืนอยู่ต่อไปได้ เบื้องหน้าของหลีไป ปรากฏร่างของตะขาบอีกสี่ตัวค้อย ๆ คืบคลานออกมาจากความมืด

“เฮ้อก!” ผมผวาแล้วหันไปมองตะขาบเบื้องหน้า ในความมืดปรากฏตะขาบอีกสี่ตัวค้อย ๆ คืบคลานเข้ามาใกล้เจ้าตะขาบตัวที่เพิ่งถูกฮาเดสกระโจนเข้าไปมาหยก ๆ หน้าห้าตัว หลังห้าตัว สรุปลงแล้วมันถูกพันก็กลายเป็นตัวเล็กตัวน้อยได้อีก แบบนี้หมดทางชนะ มีแต่ต้องกลับบ้านเก่าเท่านั้นแล้วล่ะ

“มัวแต่คิดอะไรอยู่ ?” เสียงเจ้าเซอร์เบอร์สแทรกเข้ามาในหัวขณะที่ผมกำลังนึกอยากจะทำอะไรดีของผู้คิดค้นและสร้างสรรคไอ้ตัวเขย่าโลกนี่ขึ้นมา

“แล้วจะให้ฉันทำยังไงล่ะ ?” ผมหันไปตะคอกใส่เซอร์เบอร์สอย่างหัวเสีย พุดนะมันพุดง่าย แต่จะให้จัดการไอ้พวกที่ยิ่งพินยิ่งเก่ง ยิ่งพินยิ่งเยอะแบบนี้ เห็นทีจะตึงมือเกินไป

“เวทมนตร์ไง ใช้เวทมนตร์สิ”

“เวทมนตร์อะไรเล่า มันมีกันเยอะขนาดนี้ แถมไม่รู้จั๊กตายอีกต่าง...” ขณะที่ผมกำลังตะคอกใส่เซอร์เบอร์สความคิดบางอย่างก็แล่นเข้ามาในหัว ใช่สิ! ผมยังมีทักษะเวทมนตร์อันนั้นอยู่นี่นา มันอาจจะเป็นไปได้ตายสุดท้ายที่จะช่วยชีวิตพวกเราเอาไว้ได้ก็ได้!!

ไม่รอช้าผมวิ่งมาหยุดตรงกลางวงที่กำลังส่งเสียงฮือฮากันอย่างอลหม่านกับภาพที่เห็นตรงหน้า ผมอาศัยเพื่อน ๆ ในกลุ่มที่ยืนเป็นวงกลมให้เป็นประโยชน์โดยมีตัวผมเป็นแกนกลางในตอนนั้น

“กำลังจะทำอะไรหรือพี่ ?” ฮาเดสที่เห็นผมวิ่งเข้าไปในวงหันมาถาม

“ฉันจะใช้อัญเชิญเวทย์ นายช่วยคุ้มกันฉันหน่อยได้ไหม ?”

“รับทราบ” ฮาเดสวิ่งจากพาสต้ามาหยุดลงตรงหน้าผมแล้วกระชับอาวุธ มันสายตาสอดส่องมองไปรอบ ๆ อย่างหาญกล้า พอเห็นแผ่นหลังของฮาเดสที่ยืนอยู่เบื้องหน้าแล้ว ทำให้ผมนึกถึงนักรบผู้ไม่หวาดหวั่นต่อภัยอันตรายใด ๆ แบบในหนังขึ้นมา หมอเน่มันฟังพาได้จริง ๆ

“อัญเชิญเวทย์!” ผมร้องขึ้น พื้นดินเริ่มเกิดปรากฏการบางอย่างขึ้น วงแหวนเวทมนตร์วงใหญ่เริ่มจะปรากฏให้เห็น แม้ว่าทุกอย่างรอบด้านจะมีมืดแต่ดวงแหวนเวทมนตร์ก็เป็นวงแหวนที่สร้างจากความมืดชนิดพิเศษ มันส่องแสงสว่างพอจะให้เห็นได้ว่ามีวงแหวนปรากฏขึ้นบนพื้นดิน ดาวหกแฉกเริ่มจะปรากฏให้เห็นตามมาเหมือนอย่างตอนที่อัญเชิญหนูตัวเท่าแมวสุดเก่งตัวนั้นมา ไม่มีผิด

กลางวงแหวนเวทมนตร์เหมือนพื้นดินมลายหายไป แต่สิ่งหนึ่งที่รู้ ๆ คือมันมืดมากจนมองไม่ออกว่าเกิดหลุมดำขึ้น แสงสีด้าส่องประกายอยู่กลางวงแหวน มีอะไรบางอย่างกำลังจะมุดขึ้นมาเหนือพื้นกลางวงแหวนเวทมนตร์

แล้วในตอนนี่ ผมหายใจกระตุก ถึงทุกคนจะกำลังซูลมนเตรียมรอคอยการโจมตีของตะขาบยักษ์ก็จนอยู่จนไม่ได้สังเกตถึงสิ่งที่ผมกำลังทำอยู่ก็ตามที่ แต่ผมกำลังรอคอยตัวที่จะพาเราออกไปจากที่นี่ได้ ผมยกแขนเสื้อขึ้นปาดเหงื่อที่ชุ่มอยู่บนใบหน้า ฮาเดสเองก็คอยระแวดระวังให้อย่างเอาเป็นเอาตาย ดูเหมือนเจ้าตะขาบจะยังไม่ลงมือทำอะไรพวกเราแฮะ

“ไอ้กกกกกก!!” เสียงคำรามปลุกให้ทุกคนสะดุ้งโหยงไปตาม ๆ กัน รวมทั้งตัวผมเองด้วย เสียงคำรามแผดดังมาจากกลางวงแหวนอัญเชิญ เป็นมีสีดำขนาดใหญ่กว่าหมึกปกติทั่ว ๆ ไป มันมีขนาดพอที่จะปล้ำกับเจ้าตะขาบนั่นได้สบาย ๆ เลย จะว่าไปลักษณะของมันก็มีขนาดเหมือนหมึกวายุปกติ หน้าท้องของมันมีลายสีเขียวแซม ๆ อยู่ด้วย ดวงตาข้างหนึ่งของมันเป็นรอยข่วนยาวลงมาบ่งบอกให้รู้ว่าตาข้างนั้นของมันบอดสนิท อีกข้างหนึ่ง นัยน์ตาสีแดงฉาดกระหายเลือด ชวนให้เลือดในตัวผมเย็นเฉียบ ใฉนี้มันต้องเก่งระดับมนุษย์หมาป่าคลั่งแน่ ๆ สายตามันบ่งบอกว่าเก่งระดับราชาเลย

“นั่นมันตัวบ้าอะไรนะ ??” ฮาเดสร้องเสียงหลงเมื่อหันมามองที่เสียง แล้วพบว่ามันสัตว์วิเศษไหลขึ้นมากลางวงอีกตัวหนึ่ง โดโรรี ลูน่า พาสต้า แพนต้า และหลี่ไป่ สะดุ้งโหยงวงแตกกระจายเพราะเจ้าหมึกที่ผมอัญเชิญมานั่นเอง

“ไม่ต้องห่วง นี่เป็นสัตว์วิเศษที่ฉฉอัญเชิญมาเพื่อช่วยพวกเรา” ผมอธิบาย

“ฉฉเราก็จะออกไปได้จริง ๆ ชินะ” หลี่ไป่พูดด้วยสีหน้าที่เปี่ยมไปด้วยความหวัง

“ฉฉอยากออกไปจากที่นี่แล้ว” ลูน่าทำท่าเหมือนชนลูกชู้ตลอดเวลา ขณะที่แพนต้า และพาสต้า ต่างก็ยื่นมือไปหาหมึกที่ส่งเสียงคำรามก้องอย่างขังใจ

“เจ๋ง” พุดเสร็จฮาเดสก็ปราดเข้าไปหาเจ้าตะขาบสองตัวเล็กตรงหน้า แล้วพาดพันต่อสู้งับมันอย่างไม่หวาดหวั่น

“ให้มันมาช่วยทางนี้เลย” ฮาเดสหันมาส่งสัญญาณ ไม่ทันที่ผมจะสั่งอะไร เจ้าหมึกวายุก็พุ่งเข้าไปช่วยฮาเดสอย่างรวดเร็วเหมือนรู้ใจ มันคว้า

ตะขาบตัวเล็กที่กลายเป็นจิ้งจกจากขาของตะขาบยักษ์แล้วจิ้งจกออกเป็นสองส่วน ผมถอนหายใจอย่างโล่งอก ดูเหมือนว่าผมจะดวงดีอีกแล้วสินะ ได้ตัวเก่ง ๆ แบบนี้มาค้อยเบาใจหน่อย

ครืดดดดดดด!!

ปฏิกริยาของตะขาบยักษ์เริ่มปรากฏให้เห็น พวกมันทั้งห้าตัวรุกกันเข้าใส่หมีมีความที่กำลั่งเมามันกับการจิกตะขาบตัวเล็กเป็นชิ้น ๆ ฮาเดสเห็นท่าไม่ดีที่จู่ ๆ ตะขาบยักษ์ห้าตัวก็รุกกันเข้ามา จึงถอยร่นกลับมาตั้งหลักใกล้ ๆ ผม หมีควายหันมาคิดว่าตะขาบยักษ์ตัวหนึ่งแล้วเหวี่ยงมันปลิวกระเด็นไปทางด้านหลังที่มีตะขาบยักษ์อีกห้าตัวล้อมเอาไว้อยู่ ตัวที่ถูกเหวี่ยงไปชนเข้ากับห้าตัวที่ชูคอเรียงแถวหน้ากระดานปลิวหายเข้าไปในความมืด

“เจ๋ง!” หลี่ไปมีรอยยิ้มขึ้นมาทันตาเห็น มันยกมือขึ้น ๆ ลง ๆ เต็มระบำไปรอบ ๆ อย่างมีความสุข

“แบบนี้เราก็มีทางรอดแล้วนะซี!” แพนด้ายิ้มแก้มปริกระโดดเข้ากอดพาสต้าที่มองดูด้วยใบหน้าเหมือนยังไม่อยากจะเชื่อ ผมเองก็มองดูด้วยสีหน้าเหลือเชื่อไม่แพ้กัน จากแสงไฟริบหรี่ ผมซักจะมีความหวังขึ้นมาแล้วว่าตัวเองอาจจะรอดตายก็ได้ แต่ดูเหมือนเทพีแห่งชัยชนะ และเทพีแห่งโชคดีของผมมันจะบินหนีหายไปแล้ว เพราะอาจจะไม่มีใครสาบส่งในความโชคดีตั้งแต่เริ่มเล่นของผมก็ได้

“ไอ้กกกกก!!” เสียงร้องคร่ำครวญของหมีควายทำให้ทุกคนละสายตาจากตะขาบยักษ์หกตัวที่ปลิวหายไปในความมืดแล้วหันมามองเสียงโหยหวนนั้นแทน หมีควายถูกตะขาบสี่ตัวรุมจนตกอยู่ในวงล้อมของพวกมัน ตะขาบยักษ์ตัวหนึ่งใช้หนวดพุ่งเข้าแทงลูกตาอีกข้างหนึ่งของหมีควาย มันถึงส่งเสียงร้องโหยหวนชวนขนลุกขนาดนี้ เมื่อถูกทำลายลงแล้ว ตะขาบยักษ์พวกนั้นก็ตีวงล้อมรอบหมีควายที่ตาบอดและน่าสงสาร มันบีบตัวแคบเข้ามาเรื่อย ๆ จนกระทั่งไม่อาจมองเห็นภาพของหมีควายตัวนั้นได้อีก เสียงซอกแซกจากการเคลื่อนไหวของพวกมันดังลั่นประสาทพวกเราจนเหมือนถูกตรึงเอาไว้แบบนั้น แม้แต่ฮา

เดสเองก็ยังคงชะงักมองดูภาพตรงหน้า เมื่อเวลาผ่านไปพักหนึ่ง ตะขาบทั้งสี่ตัวก็ค่อย ๆ แยกออกจากกัน หมี่ควายที่เคยยืนอยู่กลางวงล้อมหายไปไม่เหลือแม้แต่ขนสักเส้น ถ้าเดาไม่ผิด มันคงจะถูกตะขาบยักษ์สี่ตัวนี้กินไปแล้วอย่างไม่ต้องสงสัย หลี่ไปที่เมื่อครูนีโดนเหียง ๆ ขาอ่อนทรุดตัวลงนั่งกับพื้นอีกครั้ง

“เห็นที่ต้องอัญเชิญมาอีกสักตัวแล้วละ” ผมบ่นพึมพำ ทว่า...

“ไม่ได้เรื่องเลยจริง ๆ” เซอร์เบอร์สพูด “เก็บพลังเวทย์ของเจ้านายเอาไว้ให้ฉันเถอะ”

“หมายความว่ายังไง ?” ผมขมวดคิ้วมองดูเจ้าเซอร์เบอร์สอย่างไม่เข้าใจ จริงซี้! จะว่าไปมันก็เอาแต่ยื่นเฉย ๆ แล้วคำรามในลูกคอกอยู่นั่นเอง มันไม่ยอมไปช่วยจัดการอะไรเลยสักตัว ยังไงของมันกันแน่ละเนี่ย

“สัตว์วิเศษที่อัญเชิญมาไม่ได้เรื่อง มีแต่ฉันคนเดียวแหละที่เก่ง” เซอร์เบอร์สชมตัวเองหน้าตาเฉย ผมแอบประหลาดใจกับความรู้สึกนึกคิดที่เหมือนจริงจนเหลือเชื่ออีกครั้ง เกมนี้สุดท้ายอดอย่าบอกใครจริง ๆ

“อ่า...แล้วนายจะทำยังไง ?”

“ก็จะใช้ไฟโทสะเผาผลาญพวกมันให้วอดวายไปละ”

พอได้ยินผมก็อยากจะทำวะะะ เมื่อก๊ี้มันเพิ่งจะถูกซัดชะปลิวงกระเด็นออกมาหยก ๆ ไม่ใช่หรอ ? แล้วคราวนี้มันจะบอกว่าจะจัดการตะขาบยักษ์พวกนี้ด้วยไฟโทสะ นี่ถ้าเซอร์เบอร์สเป็นผู้เล่นละก็ ผมคงจะจับมันไปอยู่กับหลี่ไปเพราะคงคบกันได้แน่ ๆ คนนี้บ้าเกมสุดกู่ ส่วนเจ้าเซอร์เบอร์สก็ดูเหมือนจะดูการตูนมากไปจนเพี้ยน ถึงได้พูดเป็นการตูนไปได้

“ที่ยื่นเฉย ๆ เมื่อก๊ี้ไม่ใช่เพราะว่ากลัวหรือสู้ไม่ได้หรอกระ” เซอร์เบอร์สแก้ตัวเพราะคงจะได้ยินความคิดของผม ผมว่ามันแก้ตัวน้ำขุ่น ๆ ชะมากกว่าจริงอยู่ที่เซอร์เบอร์สเลเวลสูงแต่เจอเข้าหลาย ๆ ตัวเก่ง ๆ อย่างหมี่ควายตัวเมื่อกี้ยังถูกเจียะไม่เหลือซาก แล้วเซอร์เบอร์สตัวเดียวจะทำอะไรได้

“อ้อหรอ...แล้วเมื่อก๊ี้แกยีนนิ่งเป็นซากเพราะอะไรละ ?”

“เอาเป็นว่า ฉันจะฉายเดี่ยวให้ดูก็แล้วกัน” น้ำเสียงของเซอร์เบอร์สดูมัน

อกมันใจเสียเหลือเกิน แต่น่าประหลาด พอได้ยินแบบนี้แล้ว ทำให้ผมรู้สึกว่
หมอนี้อาจจะฟังพาได้ขึ้นมาก็ได้ ว่าแต่ว่า...หมอนี้จะทำยังไงล่ะ ?

Online 3

⋮⋮⋮

เพลงที่ลุกโซน

Online 3 :::: เพลิงที่ลุกโชย

ตะขาบยักษ์ สีสันที่เพ็งจะพิชิตหมีควายตัวเบ้งไปได้ กำลังคืบคลานเข้ามา เซอร์เบอร์สก้าวมาข้างหน้าผม ดวงตาฉายแววหาญกล้ากว่าที่เคย ผมจ้องมองดูมันอย่างพิศมัย นึกสงสัยว่ามันกำลังจะทำอะไรกันแน่ ? พลังเวทย์ของผมในตอนนี้อยู่ที่ 4,100 จุด เพราะใช้เวทย์อัญเชิญไปเมื่อครู่ 1,500 จุด กับศรเวทย์อีก 400 จุด สมอลของผมเริ่มหมุนเร็วขึ้นอีกครั้งเพื่อสำรวจแผนการเอาไว้ หากเจ้าเซอร์เบอร์สพลาดท่าเพราะไม้มากเกินไป

“ทำอะไรสักอย่างซิ!” หลี่ไปทุตเขานั่งกับพื้น สีหน้าสิ้นหวังไร้วิญญาณ พาสต้ากับแพนต้าทำหน้าที่เหมือนจะเป็นลมขึ้นมาทันที

“เราจะทำยังไงต่อไปดี ?” ฮาเดสหันมาถามความเห็นของผมเหมือนต้องการให้ผมตัดสินใจทำอะไรสักอย่าง

“พวกเรายังไม่อยากตาย” ลูน่ากับโดโรรีส่งเสียงร้องครางน้ำตานองหน้า

“เซอร์เบอร์สบอกกับฉันว่าจะจัดการเจ้าพวกนี้เอง” ผมหันมาบอกกับทุกคน สายตาของทุกคนที่จับจ้องมาที่ผมพลันเปลี่ยนไปจ้องมองที่เซอร์เบอร์สในบัดดล

“พูดเป็นเล่น” หลี่ไปทำหน้าที่เหมือนจะร้องให้ “ไอ้หมาตัวนี้ฟังจะถูกอัดป्लीวมา...”

“เซอร์เบอร์ส โหมด เพลิง!” เสียงของเจ้าเซอร์เบอร์สดังก้องเข้ามาในหัว อุโมงที่มีตสนิทจนเหมือนกับหลับตาเดินเริ่มเกิดเป็นแสงสว่างจ้าขึ้นมาอีกครั้ง คราวนี้เป็นเรื่องที่น่าแปลกมากที่จอมเวทย์ด้านมืดอย่างผม จะได้เห็นแสงสว่างกับเขาบ้าง ร่างของเซอร์เบอร์สที่เคยดำสนิทตอนนี้กลับเปล่งประกายจ้าคล้ายแสงไฟนีออนก็ไม่ปาน มันเปล่งสว่างเสียจนตะขาบยักษ์สีตัวถอยร่นหายเข้าไป

ในความมืดเพื่อหลบแสง ไม่ช้าแสงที่เปล่งออกมาจากตัวเซอร์เบอร์สก็ค่อย ๆ จางลงแล้วหายไปที่สุดในที่สุด

ดวงตาที่พร่ามัวไปเพราะแสงสว่างทำให้ต้องใช้เวลาานพอสมควรในการปรับสายตาให้กลับมามุ่งขึ้นกับความมืดอีกครั้ง ผมหลับตาอยู่นานสองนานก่อนจะค่อย ๆ ลืมตาขึ้นมองแล้วก็ต้องพบกับความประหลาดใจ เมื่อเซอร์เบอร์สที่เคยมีสีดำเป็นประกายระยิบระยับคล้ายดวงดาวยามค่ำคืนกลับเปลี่ยนเป็นสีแดงฉาดเหมือนสีของเปลวไฟที่กำลังลุกโชน มันทำให้ผมนึกถึงขนของนกฟินิกซ์ไฟที่เจสซีก้าเลี้ยงเอาไว้ ดวงตาของมันเปลี่ยนเป็นดวงตาสีเพลิงดูน่าเกรงขามขึ้นกว่าเดิมเท่าตัว

“อ่า...”

ผมร้องครางพูดไม่ออก หันมามองฮาเดส ลูน่า โดโรธี พาสต้า แพนต้า และหลี่ไปอย่างมึนงง ในขณะที่ทุกคนต่างกึ่งเด็กไม่แพ้กันกับผมสักเท่าไรหรอก ผมมองเพื่อน ๆ ในกลุ่มอยู่พักใหญ่ ๆ แล้วตัดสินใจหันไปมองเจ้าเซอร์เบอร์สอีกครั้ง

“แกกำลังจะทำอะไรนะ ? เกิดอะไรขึ้นกับแก ?” ผมตะโกนถามผ่านความคิด

“นี่เป็นทักษะที่ได้มาในตอนนั้นยังงัยละ จาก Magic pet item 3 ม้วนนั้น” เซอร์เบอร์สอธิบาย “ทักษะนี้ต้องกินพลังเวทย์ไป 2,000 จุด”

“ว่าไงนะ!” ผมร้องเสียงหลง จะบ้าเหรอก ? งั้นตอนนี้ผมก็เหลือแค่พันหนึ่งร้อยจุดเองนะซี แล้วแบบนี้จะเดินทางโดยสวัสดิภาพเหรอก ? เพราะเห็นว่าการเดินทางในอูเมงค์ต่อให้มีพลังเวทย์เป็นหมื่นก็ไม่พอใช้อยู่ดี “หวังว่ามันคงไม่ใช่ทักษะที่เปลี่ยนสีขนให้แกอย่างเดียวนะเหรอกใช่ไหม ?”

“แล้วถ้าใช่ละ ?” เซอร์เบอร์สย้อน ผมหันไปแยกเขี้ยวให้มันอย่างเหลืออด

“ถ้าเป็นแบบนี้ฉันจะโยนแกให้ตะขาบสีตัวนั่นเคี้ยวเล่น”

“หึหึหึ” มันหัวเราะชอบใจ “คอยดูไปแล้วกันน่า เดี่ยวฉันจะแสดงอะไร

ให้เจ้านายได้ดู”

“กรีป ๆ แสดงซี” ผมเริ่มจะหัวเสียกับลีลาของเซอร์เบอร์ธ ที่ไม่ยอมจะโชว์ไม่เด็ดอะไรของมันออกมาซะที พอแสงสว่างเริ่มจางหายไป ตะขบยักษ์ทั้งสี่ตัวก็คืบคลานเข้ามาอีกครั้ง

“เหวอ!”

“มีอะไร?” ผมหันไปถามหลี่ไปที่ร้องเสียงหลงมาจากด้านหลัง พอหันไปก็ได้ยินเสียงเคลื่อนไหวดังมาจากความมืดด้านหลังผม เจ้าตะขบยักษ์หกตัวที่ถูกหมิวายเหวี่ยงหายไปในความมืดเริ่มจะคืบคลานกลับมาอีกครั้ง เอาแล้วไง!! ที่นี้จะถอยก็ไม่ได้จะเดินหน้าก็ไม่น่าจะรอด แรงกดดันกลับมาจุกอยู่ที่คอของผมอีกครั้ง

“ให้ตายซี!” ฮาเดสสบถออกมาอย่างหัวเสีย ในขณะที่คนอื่น ๆ ในกลุ่มพากันขาพับขาอ่อนไปหมดแล้ว

“รีบทำอะไรสักทีซี!” ผมตะโกนใส่เจ้าเซอร์เบอร์ธเสียงแข็ง เซอร์เบอร์ธพยักหน้าตอบซ้ำ ๆ จากนั้นมันก็เริ่มออกวิ่งเข้าไปหาตะขบตัวแรก มันพุ่งเข้าชนตะขบตัวนั้นที่หนึ่งจนตะขบยักษ์ตัวนั้นเซจนเกือบล้ม แต่ก็ได้แค่เกือบ..มันใช้हनวดอันแหลมคมทั้งสองข้างพุ่งลงมาประหนึ่งท่าฝนที่แหลมคม เซอร์เบอร์ธหลบหลีกได้อย่างคล่องแคล่ว แต่ก็มีผิดพลาดและถูกहनวดแหลมเฉียดเป็นรอยแผลถาก ๆ เมื่อเข้ามาประชิดที่ตัวแล้ว เซอร์เบอร์ธก็อ้าปากกว้างแล้วเปลวไฟก็พวยพุ่งออกมาจากปาก

“เห้ย!” ผมเลิกคิ้วกว้างมองดูอย่างไม่อยากเชื่อ ใ้หมอนี่มันพ่นไฟได้เหมือนมังกร!

ร่างของตะขบยักษ์ตัวนั้นลุกไหม้เป็นเปลวไฟส่งกลิ่นเหม็นไหม้ไปทั่วขณะ ตะขบตัวอื่น ๆ พอได้กลิ่นและเห็นเปลวไฟลุกโชนเผาร่างเพื่อนของมัน พวกที่เหลือก็พากันคลานหนีหายไปทั้งหมด ผมมองดูตะขบยักษ์ด้านหลังกลุ่มที่คลานผ่านพวกเราไปอย่างรวดเร็วโดยไม่คิดจะแตะเนื้อต้องตัวเราเลยสักนิด

“รอดเฉยเว้ย!” หลี่ไปเงยหน้าขึ้นมองราวกับเพิ่งได้พบกับปาฏิหาริย์

เป็นครั้งแรกในชีวิต

“เยี่ยม!” พาสต้าจุดพี่ชายให้ลุกขึ้นยืนก่อนที่สองพี่น้องจะกระโดดเหยง ๆ กอดกันกลม

“เจ๋งมากเลย” ฮาเดสหันมาพูดกับผมแล้วก็หันมาพูดชมเซอร์เบอร์สที่เดินเชิดกลับมาเสียยกใหญ่

“เรารอดแล้วหรือ?” ลูน่าหันมาถามโดโรธีอย่างไม่อยากเชื่อสายตาตัวเอง

“เรารอดแล้ว!” โดโรธีสวมกอดลูน่าอีกครั้งแล้วสองสาวก็กรี๊ดกร๊าดดีใจเสียงดังลั่น ผมมองดูพวกตะขาบคลานหายไปในความมืด และจ้องความมืดนั้นอยู่นานพอสมควรเพื่อให้นั่นใจว่ามันจะไม่ย้อนกลับมาอีก ก่อนจะถอนหายใจยาว ๆ อย่างโล่งอก

“ฮ่าฮ่าฮ่าฮ่า” ผมหัวเราะเสียงดังลั่น ไม่เคยรู้สึกสุขใจเท่านี้มาก่อนเลย ผมหัวเราะเสียงดังเสียงจนกลบเสียงของคนอื่น ๆ ไปจนหมด

“หัวเราะอะไรนะ?” เจ้าเซอร์เบอร์สเดินเข้ามาหาถามผมด้วยน้ำเสียงเจื่อน ๆ

“ฮ่าฮ่าฮ่า รอดตายแล้ว แกมันสุดยอดจริง ๆ ไม่เสียแรงที่เลี้ยงแกมา แกมันยอดเยี่ยมมาก!”

“อ้อ” เซอร์เบอร์สครางยาว ๆ “แล้วเมื่อกี้ใครกันที่ไม่มั่นใจฉันซะจนต้องคิดแผนสำรองจนหัวปั่น”

“เอาน่า อย่างน้อยแผนสำรองพวกนั้นก็ไม่ได้ใช้แล้วนี่ ฮ่าฮ่าฮ่า”

“เฮ้อ” เซอร์เบอร์สถอนหายใจอย่างเหนื่อยหน่าย “เป็นเจ้านายที่หาความเก่งไม่ได้เลยจริง ๆ”

“เอายังไงต่อดีล่ะ?” พาสต้าหันมาถามความเห็นทุกคนเมื่อเห็นว่าสติสต่างค์ของทุกคนเริ่มกลับมาเข้าที่เข้าทางอีกครั้งหนึ่งแล้วหลังจากที่ขวัญเสียกับเหตุการณ์ระทึก

“พักอีกสักหน่อยเถอะ” ผมเสนอ เพราะดูเหมือนหัวใจของผมยังไม่หาย

เดินอย่างบ้าคลั่ง “พักให้หายเหนื่อยก่อนแล้วค่อยออกเดินทางกันต่อ”

“โอ้พวกออกแบบเกมมันต้องบ้าไปแล้วแน่ ๆ” หลี่ไป๋กร่นด่าไม่หยุดปาก “ถึงได้สร้างไอ้ตัวบ้านี่ขึ้นมา แกรมให้อยู่รวมกันเป็นฝูง เหมือนเราถูกยอส่วนมาผจญภัยที่ทอระบายน้ำยังงัยยังงั้น”

“เหม็นไหม้จัง” ลูน่าหน้ามู๋ยใช้มือปิดควันที่ลอยโซยมาจากซากตะขาบอย่าง

“ดูเหมือนหนทางจะอีกยาวไกลเลย” พาสต้าเยื้องร่างเทอะทะมานั่งรวมกันกับทุกคน ทุกคนพอได้ยินก็พากันถอนหายใจครั้งแล้วครั้งเล่า

“อย่าพึ่งพอดใจซิ” หลี่ไป๋พูดปลุกใจ

แล้วเป็นเชิงไม่ใช่เรอะ! ที่บอกว่าจะไม่รอดแน่ ๆ นะ เอะ ๆ ๆ ผมพนันก็ถึงท่าทางที่พึ่งพาไม่ได้เลยของเพื่อนคนนี่แล้วก็สายหน้าอย่างระอา นี่นะนะสุดยอดนักเล่นเกมมือโปรที่คลั่งไคล้เกมและเป็นเจ้าของบอร์ตรักเกมออนไลน์ให้ตื่นตายซิ ใครจะคิดว่าเวลาอยู่ในนี้มันจะทำอะไรไม่เป็นสั้ปรดเลยสักอย่าง แล้วแบบนี้มีหน้ามาพูดปลุกใจเพื่อน ๆ เป็นผมล่ะอายจนอยากจะทำหน้ามุดดินหนีเลยด้วยซ้ำ

“มีแผนการอะไรบ้างไหมพี่ ?” ฮาเดสหันมาถามผม สีหน้ายังคงเป็นการเป็นงานพอ ๆ กับน้ำเสียงเหมือนเดิม หมอนี่มันไม่หวาดหวั่นไปซะทุกอย่างจริง ๆ เลยแหะ สีหน้ามันบอกได้เลยว่าลุยไหนลุยกันตลอดเวลา

“ฉันยังคิดแผนไม่ออก เราต้องเดินต่อไปเรื่อย ๆ” ผมพยายามจะอธิบายแต่สายตาของผมก็เหลือบไปเห็นร่างแดง ๆ ของเจ้าเซอร์เบอร์สเลยถามด้วยความสงสัย “แล้วแกจะอยู่ในร่างแบบนี้ไปอีกนานแค่ไหนงั้นหรือ ?”

“หนึ่งวันเต็ม ๆ” เซอร์เบอร์สตอบหัววน ๆ

“แล้วแกอยู่ในร่างนี้ แกใช้อาวุธลับอะไรได้บ้าง ?”

“อาวุธลับ ?” เซอร์เบอร์สหันมามองหน้าผมอย่างฉงน

“ก็ทักษะที่แกใช้ได้ไง อย่างฟันไฟแบบเมื่อกี้ อะไรอย่างนั้น”

“ก็มีฟันไฟ ขนเพลิง กลองเล็บเพลิง แล้วก็ทุก ๆ อย่างที่เป็นเพลิง”

“แล้วของพวกนั้นต้องใช้พลังเวทย์เพิ่มไหม ?” ผมถามทันควัน ชื่อท่าแต่ละท่ามันฟังดูดีมาก แต่กลับกันสำหรับผมแล้วมันฟังดูจะใช้พลังเวทย์มากเกินไปทีเดียว

“ไม่ได้ดูหน้าจอนาฬิกาเลยหรือไง ?” เซอร์เบอร์สย้อนถาม “ช่างเถอะ... ท่าทุกท่าที่เกิดจากการเปลี่ยนร่าง จะไม่เสียพลังเวทย์แต่อย่างใด เพราะจะเสียแค่ครั้งเดียวคือตอนเปลี่ยนร่างเท่านั้นเอง”

“อย่างนี้ก็สุดยอดเลยนะซี!” ผมร้องโพล่งออกมาทันควัน มันเป็นเรื่องดีมากจริง ๆ ถือว่าเป็นอะไรที่คุ้มค่ามาก เพราะเท่ากับว่า ให้เซอร์เบอร์สใช้ท่าต่าง ๆ ได้ไม่อันโดยไม่ต้องกลัวว่าจะเสียพลังเวทย์นะซี

“มีอะไรหรือคะ ?” ลูน่าหันมาถามผม ผมสะดุ้งเมื่อมัวแต่เหม่อคิดอะไรเพลิน ๆ สถิติที่หลุดลอยไปของผมหวนกลับมาในวงสนทนาของเพื่อน ๆ อีกครั้ง

“ดูเหมือนเราจะมีทางรอดอยู่นะ” ผมบอก “เซอร์เบอร์สสามารถใช้เวทย์ได้ไม่อันเพราะว่าหมอนี้ต้องอยู่ในร่างนี้ถึงหนึ่งวันเต็ม ๆ”

“หมายความว่ายังไงหรือ ?” หลีไปเริ่มสนใจ

“หมายความว่า ฉันจะเสียพลังเวทย์ค่าแปลงร่างของเจ้านี้แค่ครั้งเดียว นอกเหนือจากนั้นไม่ว่าทักษะอะไรที่เซอร์เบอร์สใช้ จะไม่เสียค่าพลังเวทย์อีก”

“มันจะมากเกินไปหน่อยมั้ง” หลีไปส่งค้อนให้จนตาคว่า หมอนี้มันคงหมั่นไส้ผมมากเลยนั่นแหละหลังจากได้ยินเข้า “อะไรจะสบายเว่อแบบนี้ จะโชคดีเกินไปแล้วมั้ง”

“แต่ก็ดีกว่าคนที่ไม่ช่วยอะไรเลยอย่างแกนั่นแหละ” ผมตอกกลับเสียงเรียบ หลีไปทำท่าจะอ้าปากเถียง แต่ก็เถียงไม่ออกได้แต่นั่งหน้าสลด เพื่อนในกลุ่มพอเห็นปฏิกิริยาของหลีไปก็พากันหัวเราะครืน

การพูดคุยเล่นกันทำให้บรรยากาศที่ตึงเครียดเริ่มจางหายไป ทุกคนกลับมายิ้มและยื่นหยัดก้าวเดินต่อไปได้อีกครั้งราวกับเมื่อก่อนหน้านี้ไม่มีเหตุการณ์ใด ๆ เกิดขึ้น รวมทั้งช่วงเวลาที่เขาชีวิตแขวนไว้บนเส้นได้เมื่อครู่ พวกเราจัดรูปขบวนกันใหม่อีกครั้ง แล้วเริ่มออกเดินช้า ๆ ยกมือข้างที่มีนาฬิกาส่องสว่าง

ไปด้านโน้นที่ด้านนี้ที และไม่มีสิ่งที่จะส่งขึ้นไปบนเพดานถ้าเป็นระยะ ๆ เพราะนิสัยของค้างคาว มันชอบห้อยหัวลงมาจากเพดานนี่นะ เซอร์เบอร์สเดินนำหน้า ขบวนส่งเสียงพืดพืด ๆ เป็นจังหวะต่อเนื่องอย่างไม่รู้จักเหน็ดเหนื่อย ไม่มีเสียงเห่าเตือนหรือใด ๆ ทั้งสิ้น มีเพียงความเงียบ เสียงลมหายใจที่กระชั้น เสียงฝีเท้าของพวกเรา และเสียงหัวใจที่เต้นระล่ำอยู่ตลอดเวลา

“ฉันรู้สึกเหมือนท้องมันปั่นป่วนไปหมด” โดโรธีหันมากระซิบข้างหูฉัน เพราะว่ามันเงียบมากเลยทำให้เสียงกระซิบไม่ต่างอะไรไปกับเสียงพูดคุยกันเลย

“ฉันก็ตื่นเต้นเหมือนกัน เหมือนเรากำลังเดินอยู่ในบ้านผีสิงเลย” ลูน่าบอก

“มีบางอย่างกำลังมา!” ในที่สุดเซอร์เบอร์สก็ร้องเตือน

“มีบางอย่างกำลังจะมา” ผมหันมาตะโกนบอกทุกคน ทุกคนกระซิบอาวูมมันแล้วบีบวงให้เข้ามาชิด ๆ กันเพื่อความอุ่นใจ สายตาจ้องมองไปข้างหน้าตาไม่กระพริบ ข้างหน้ามีเพียงความมืดมิด ผมชักจะเกลียดเหตุการณ์แบบนี้เต็มทน ไอ้การที่เรามองไม่เห็นว่าจะอะไรมันอยู่ในที่มืดนั้นนะ หวังว่าคราวนี้คงไม่ใช่อะไรที่สยงที่สุด ๆ อีกหรอกนะ อย่างผีดิบหรือจูลอน อะไรเทือก ๆ นั้น เพราะถ้าเป็นอย่างนั้นจริง ๆ วันรุ่งขึ้นถ้าผมออกฟลายไนท์ไป ผมคงได้เอาสิ่งปฏิกูลไปปาหน้าบริษัทพ่อแม่ ๆ คอยดูเหอะ หรือไม่ก็จัดส่งพัสดุไปให้พวกแผนกออกแบบเกมซะให้รู้เรื่องรู้ราวไป

“มาแล้ว!” เซอร์เบอร์สร้อง ผมสะดุ้งโหยงเพราะเสียงเตือนของมัน และแล้วสิ่งที่คืบคลานออกมาก็แทบจะทำให้ผมเป็นบ้า ให้ตายเถอะ! นี่ล้อกันเล่นใช่ไหมเนี่ย ถ้าให้เลือกได้ ความตายยังจะดีกว่าการมาเจอกับมันเลย! พระเจ้า! ไอ้มันก็ออกแบบเกมนี้เง่าเอ๊ย

Online 4

⋮⋮

เซอร์เบอรัส โทมดไฟ

Online 4 :::: :::: เซอร์บอร์ส ไทคไฟ

“อืากกกก!!”

“กริดดดดด!!”

“อ้ายยยยย!!”

เสียงกรีดร้องของผม ลูน่า โดโรธีและพาสต้าดิ้งก้องสะท้อนภายในถ้ำ สิ่งที่คืบคลานเข้ามาไม่ใช่อะไรที่คนจะต้องมากลัว แต่ไอ้เจ้าสิ่งนี้เป็นสิ่งเดียวที่ผมกลัวที่สุดและดูเหมือนพวกสาว ๆ เองก็กลัวไม่แพ้กันกับผม ไม่งั้นก็คงไม่แหกปากกรีดร้องกันขนาดนั้นหรอก ผุ่งแมลงสาบกว่าร้อยตัว ไม่ใช่! ผมคิดว่ามันมีมากกว่านั้น เพราะมันพากันวิ่งออกจากความมืดตรงเข้ามาโดยไม่มีที่ท่าว่าจะหมดลงแค่นั้น แต่ละตัวมีสีแดง สีขาว สีดำ ไล่ ๆ กันไป

“เจ้านายกลัวหรือ ?” เซอร์บอร์สหันมาถาม น้ำเสียงของมันฟังดูเยาะเย้ยชอบกล

“อะ... อือ”

“อะไรกัน กับของแค่นี้ พวกนั้นไม่ใช่สัตว์ปิศาจซะหน่อย”

“หมายความว่ายังไง ?”

“ฉันเคยได้ยินนะ” แพนต้าเอ๋ยขึ้น “ว่าในถ้ำนี้โปรแกรมเมอร์ติดตั้งกลไกความยากเอาไว้ มีลูกเล่นมากมายเพื่อจะไล่ให้ผู้เล่นออกจากถ้ำนี้”

“ฉันได้ยินมาว่าคนที่ก้าวเข้ามาไม่เคยมีใครได้รอดกลับไป” หลีไปเสริม

“อย่ามาตลกไปหน่อยเลย” ผมพูดเสียงสั่นขณะไม่ได้ละสายตาไปจากผุ่งแมลงสาบพวกนั้นเลย “ถ้าไม่เคยมีใครรอดไป แล้วไอ้ตัวไหนมันรอดไปแล้วให้พวกนายฟังได้ล่ะ ?”

“จริง!” ฮาเดสพยักหน้าเห็นด้วยกับคำพูดของผม

“หว่า!” ผมเปลือยแผดเสียงร้อง เมื่อเห็นแมลงสาบบางตัวบินออกมาจากความมืด “มีตัวที่บินได้ด้วย!”

“ให้ฉันจัดการเอง”

แพนต้ากล่าวอย่างหาญกล้า จากนั้นก็กระชับดาบในมือแล้ววิ่งผ่านพวกเราตรงเข้าไปหาฝูงแมลงสาบพวกนั้น พอไปถึงหมอนั้นก็ใช้ดาบฟาดฟันแมลงสาบอย่างบ้าคลั่ง แมลงสาบที่ถูกฟันปลิวกระจัดกระจายไปทั่วละทิศละทาง ผมมองดูแพนต้าด้วยความหวัง ฎบหนึ่งหัวใจของผมนี้ก็กล่าวคำสรรเสริญในความกล้าที่ผมไม่มีวันมีได้อย่างแน่นอน

“แล้วแบบนี้เมื่อไหร่จะหมด ?” เซอร์เบอร์สับนอูบ ผมหันมาขมวดคิ้วใส่ แต่พอจะเปิดปากดำ ความคิดบางอย่างก็ผุดเข้ามาในหัว

“จริงซี! แกฟันไฟได้นี่นา”

“แล้วยังไง ?”

“จัดการพวกมันให้สิ้นซากเลย”

“ไม่เอา”

“หะ!” ผมนึกอยากจะเตะมันสักปาบจริง ๆ สาบานได้ แต่ก็ต้องระงับอารมณ์ของตัวเองเอาไว้อย่างยั้งยวด “แต่นี่เป็นคำสั่งจากฉันนะ!”

“ฉันไม่ชอบกลิ่นเหม็นไหม้ มันทำให้ฉันแสบจมูก”

“แล้วแกจะแปลงร่างที่ฟันไฟได้ทำพระแสงอะไรพะ!” ว่าแล้วผมก็อดทนต่อไปไม่ไหวหันมานั่งย่อเข่าในระดับเดียวกันกับมันแล้วใช้สองมือบีบคอมันโยกไปโยกมาอย่างหมั่นไส้ แต่ในที่สุด เสียงร้องของแพนต้าก็ดูให้ผมต้องผุดลุกขึ้นยืนอีกครั้ง

“ไม่ไหวแล้ว!”

“ห๊ะ ?”

ผมมองดูฝูงแมลงสาบที่เริ่มไต่ขึ้นไปบนตัวของแพนต้าแล้วพยายามขำมตัวแพนต้าเพื่อมุ่งหน้ามายังกลุ่มของพวกเรา ทุกอณูของร่างกายเสียวซ่ากันไปหมด ขนลุกชูตั้งแต่หัวจรดปลายเท้า หัวใจของผมเหมือนถูกบีบรัดคล้ายตอนที่กำลังทำใจเล่นเครื่องเล่นเสียงตายในสวนสนุกยังงี้ยังงั้น จนผมคิดไปถึงขั้นที่ว่า ‘ถ้ามันถูกตัวผม ผมต้องตายแน่ ๆ’

“ให้ตายเถอะ! มันกำลังจะมาแล้ว แกทำอะไรสักอย่างซิ!” ผมหันมาบอกกับเจ้าเซอร์เบอร์สที่เขาแต่ยืนจ้องหน้าผมตาปริบ ๆ

“เก็บพลังของฉันทัวไร้ใช้ในยามจำเป็นไม่ดีกว่าหรือเจ้านาย?”

“ตอนนี้ก็จำเป็นอยู่นี่ไง!”

“ใช้พลังเยอะ ๆ มันเหนื่อยนา”

“พอให้อาหารแก แกก็กลับมาแข็งแรงเหมือนเดิมเองแหละน่า”

“มันก็แค่ตัวขะไม่มีระดับ ท่านเซอร์เบอร์ส ซี้เกียจจะลดตัวลงไปเล่นด้วย” น้ำเสียงของเจ้าเซอร์เบอร์สช่างจองหงุดหงิด ๆ ใ้หมาตัวนี้นับวันมันยิ่งหยิ่งขึ้นทุกที ๆ ซิน่า

“ตกลงฉันเป็นเจ้านายของแกจริง ๆ หรือเปล่าวะเนี่ย” ผมหันไปส่งค้อนให้มันจนตาคั่ว ปากขมูบขมิบบ่นอย่างหงุดหงิด

“นาน ๆ ฉันจะได้ออกมาที ก็ปล่อยให้ฉันได้ทำตามใจบ้างเถอะ”

“หมายความว่าไง?” ผมหันกลับมาจ้องมันอีกครั้ง ไม่เข้าใจว่ามันกำลังจะพูดอะไรกันแน่

“ฉันคือ เซอร์เบอร์ส ไฟ ไม่ใช่ เซอร์เบอร์สมนต์ดำ”

“อืม..ขอบใจที่ทำให้งงไปใหญ่ล่ะ”

ผมตอบอย่างหงุดหงิด ไม่ได้ช่วยอะไรแล้วยังจะมาพูดจาให้งงอีก ผมหันไปมองเจ้าแมลงสาบที่อยากจะให้มันพูดได้จริง ๆ เพราะผมคงจะตะโกนถามมันแน่ ๆ ว่าทำของมันติดอะไรเอาไว้ ทำไมถึงได้วิ่งไวชะงากลวดขนาดนี้จริงซิ! จะว่าไป... ไม่ใช่เจ้าเซอร์เบอร์สคนเดียวที่ใช้เวทมนตร์ได้

“เป็นแบบนี้ทุกที” ผมบ่นกับตัวเองเบา ๆ แล้วส่ายหน้า ทุกครั้งพอเข้าตาจน หรือถึงช่วงวิกฤตที่ไร ผมจะลืมไปหมดสิ้นเสียทุกอย่างจนลืมไปทุกทีซิน่าว่าตัวเองทำอะไรได้บ้าง

“ฝนลูกไฟ!”

สิ้นคำลูกไฟขนาดเท่ากำปั้นก็ตกลงมาจากเพดานถ้ำที่มองไม่เห็น กระหน่ำลงมาเหมือนห่าฝนโถมทับพวกแมลงสาบเหล่านั้นแตกกระจายไหม้

เกรียมเป็นแมลงสาบอย่างแพนตำที่เห็นฝนลูกไฟวิ่งหนีตายเป็ยงซ้ายหลบขวาหน้าเสียเพราะความกลัวทำให้ผมรำยมนตร์จนลืมเพื่อนที่ยืนอยู่ในงแมลงสาบไปซะสนิท กลิ่นใหม่ไชยมาแตะจมูก ผมสูดมันเข้าไปเต็มปอดแล้วถอนหายใจยาว ๆ

“เรียบบร้อย!” ผมร้องพลางเต้นเหยง ๆ ตีอกดีใจ

“ตายเกลื่อนเลย!” ลูน่ามองดูซากศพแมลงสาบนับพัน ๆ ตัวที่ถูกผมสังหารสิ้นไม่มีเหลือตาไม่กระพริบ ก่อนจะเข้ามาผสมโรงเต้นแร้งเต้นกาไปกับผมด้วย โดโรธิกับพาสต้าไม่รู้ว่าสองสาวนี้ไปซึ่กันตอนไหน แต่พอผมหันไปดูก็เห็นทั้งสองคนยืนกอดกันกลมหน้าตาไหลพรากอย่างปล้้มปีติ

หลังจากจัดการพวกแมลงสาบจนหมด พวกเราก็กักกันอีกสักหน่อยจนร่างของพวกแมลงสาบมลายหายไปกับอากาศเหมือนเศษฝุ่นที่ถูกลมพัดปลิวไป พวกเราออกเดินทางกันอีกครั้งโดยไม่ลืมที่จะจัดขบวนเตรียมพร้อมเอาไว้เสมอ เจ้าเซอร์เบอร์สยังคงครองหน้าแถว ผมยังนึกฉุน ๆ ทุกครั้งเวลาเห็นมัน พอเห็นแล้วอยากจะเอาไม้แทงสักสองสามแผลจริง ๆ ที่นี้พลังเวทมนตร์ของผมก็เหลือแค่พันหกร้อยจุดเอง

“เพราะแกคนเดียวเลยนั่นแหละ”

“เจ้านายก็ไม่ได้เป็นง่อย ทำไมไม่รู้จั๊กทำอะไรด้วยตัวเองบ้างล่ะ ?” เซอร์เบอร์สย้อน

“เห้ย! นี่ฉันเป็นเจ้านายแท้จริง ๆ ไช้ใหม่เนี่ย”

“ไอ้ชิ เจ้านายคงไม่ซัดสัตว์เลี้ยงของฉันหรอก” เซอร์เบอร์สย้อนกลับอีกครั้ง ผมรู้สึกเหมือนใบหน้าตัวเองร้อนผ่าว เคยได้ยินว่าคนแผ่นดินใหญ่ส่วนใหญ่จะกินเนื้อหมากัน ผมซักอยากจะเอาเจ้าเซอร์เบอร์สไปผัดเผ็ดให้คนพวกนั้นกินซะจริง ๆ อีโต้คม ๆ ไม่จำเป็นเลย ในเมื่อมือของผมยังกำดาบสยบมังกรอยู่ จากที่ดู ๆ มันมีอาวุธภาพแล้วว่ิคมกริบพอดูเลยล่ะ

“แกนี่มัน....” ในที่สุดผมก็เข้าตาจน ไม่รู้จะสรรหาคำพูดใด ๆ มาว่ามันอีกแล้ว

“ฉันไม่ได้เหมือนกับพีหรือคณะจะบอกให้”

“พี??” ผมเลิกควมมอดมุ่นอย่างฉงน เมื่อก็มันพูดถึงพี ? แล้วพีไหนล่ะ ? มันพูดเรื่องอะไรของมันล่ะเนี่ย ?

“ใช่ พีของฉัน”

“แกต้องการจะพูดอะไรกับฉันกันแน่ ? ไหนลองอธิบายหน่อยสิ พีอะไรของแก ?” ผมกั๊ดฟันถามอย่างสุดกั๊ด นอกจกจะยั่วโมโห ทำตัวหยิ่ง ๆ แล้วมันยังพูดจาไม่รู้เรื่องเหมือนคุยคนละเรื่องเดียวกันซะอย่างงั้น

“พีของฉันก็คือตัวที่อยู่กับเจ้านายมาตลอดยังงี้ล่ะ ชื่อเซอร์เบอร์ส ส่วนฉันคือคนรอง ตอนแรกก็ไม่คิดว่าจะได้ออกมาหรอก แต่ไม่คิดว่าจะได้ทักษะธาตุ มาด้วย ฉันเลยได้โผล่มาดูโลกกับเขาบ้าง”

“เดี๋ยวก่อนนะ” หลังจากที่ผมเอาแต่ฟังอย่างเงิบ ๆ สมองของผมนก็หม่นเร็วจึเพื่อให้อ่านใจและคิดตามในสิ่งที่เจ้าหมอนี่พูด “สรุปคือ แกอยู่ในโหมดธาตุไฟ ทุกครั้งถ้าพีของแกที่ชื่อเซอร์เบอร์สเปลี่ยนร่างเป็นไฟ แกก็จะโผล่มาสินะ”

“แม่นแล้ว”

“แล้วแกชื่ออะไรล่ะ ?” ผมถามอย่างแข็งอารมณ์ มีพูดจกพูดจากวน ๆ กับเขาด้วยนะ ระบบช่างคิดออกแบบสรรหาเสียจริง ๆ เลย

“ชื่อเซอร์เบอร์ส”

“อ่าว ก็แกบอกว่าพีแกชื่อเซอร์เบอร์ส แล้วแกจะชื่อเซอร์เบอร์สได้ยังไง ?”

“ได้สิ” เซอร์เบอร์สถอนหายใจแล้วส่ายหัวอย่างเหนื่อยหน่าย รวกับกำลังต่อว่า ๆ ผมมันโง่ยังงี้ยังงั้น “เจ้านายลืมนไปแล้วหรือว่าพวกเราสามตัวเป็นตัวเดียวกัน ชื่อก็ต้องชื่อเดียวกันดิ นี่ตกลงเจ้านายโง่หรือโง่กันแน่เนี่ย”

“ขอใบ้แนะ” ผมกล่าวขอบคุณสั้น ๆ โง่หรือโง่ ันหรือ ? มันมีทางเลือกให้ผมด้วยันหรือ นอกจากมันจะให้เลือกระหว่างโง่ หรือโง่ คำพูดของมันบ้วนเปี่ยนกวนใจผมไม่เลิกเลย จะว่าไปนิสัยของมันเปลี่ยนไปก็ตั้งแต่ที่มันแปลงร่างเนี่ยแหละ

“เจ้านายไม่คิดจะถามถึงน้องคนเล็กของฉันหน่อยหรือ ?”

“อ่า..แล้วน้องคนเล็กของแกล่ะ” ผมถามอย่างไม่ค่อยสนใจเท่าไรหรอก

“นิสัยคงจะกวนอวัยวะเบื้องล่างแบบแกสินะ”

“น้องคนเล็กชื่อเซอร์เบอร์ส”

“แล้วยังไง ?” ผมเริ่มหมดอารมณ์ สายตาจ้องมองไปยังเส้นทางข้างหน้าราวกับผมสามารถมองผ่านความมืดเข้าไปได้ และเห็นทุกอย่างตรงหน้าอย่างทะลุปรุโปร่ง

“ในเมื่อเจ้านายไม่ถาม ฉันก็ขี้เกียจจะบอก เอาไว้เจอด้วยตัวเองดีกว่า”

“ปกติสัตว์เลี้ยงมันขัดคำสั่งเจ้านายได้ด้วยหรือ ?”

“ไม่ได้หรอก”

“แล้วทำไมเมื่อไหร่ก็ไม่ยอมทำอะไรเลยล่ะ ?” ผมเริ่มมีอารมณ์ขึ้นมาอีกครั้ง นึกสงสัยว่าคำสั่งของผมทำไมถึงไม่มีความหมายอะไรเลย เพราะดูเหมือนเจ้าเซอร์เบอร์สจะไม่ทำตามที่ผมสั่งให้มันทำ

“ก็เจ้านายหันมาบอกฉันแล้วว่า ‘ทำอะไรสักอย่างซิ’ ไม่ได้สั่งให้จัดการมันนี่นา”

พอได้ยินผมก็ชะงักไปชั่วครู่แล้วมองหน้ามันจากนั้นก็หวนนึกไปถึงเหตุการณ์ในตอนนั้น ถ้าจำไม่ผิดดูเหมือนผมจะพูดแบบนั้นออกไปจริง ๆ ด้วยที่ผมรู้สึกเหมือนหัวจะระเบิด สติจะหลุดลอยไปทุกที ๆ ความโกรธวังพล่านเสียดจนผมเริ่มเวียนหัว ที่รู้แน่ ๆ คือไอ้เจ้าเซอร์เบอร์ส ธาตุไฟนี่มันร้าย

“หัวหมอนักนะแกนะ”

“ขอบคุณ”

“นี่ฉันกำลังประชดแกละ!”

เฮ้อ ~ ให้ตายสิ ดันมีไอ้ตัวแสบโผล่ออกมาซะได้ ผมเดินไปด้วยหัวใจที่ขุ่นมัว พยายามใช้สมาธิในการปิดกั้นอารมณ์ฟุ้งพล่านของตัวเองเอาไว้อย่างยิ่งยวด ไม่ได้การหากจะปล่อยเจ้าเซอร์เบอร์ส ธาตุไฟนี้ทำตัวหยิ่ง ๆ ไม่เชื่อฟังไปมากกว่านี้ จะว่าไปไอ้ตัวพีก็ไซ้ว่าจะเชื่อฟังไปซะทุกอย่าง แต่มีความรู้สึก

ว่าถ้าเทียบกับไอ้เจ้าตัวน้องตัวนี้แล้ว ตัวที่ตึกว่าเป็นไหน ๆ นี่ซิณะที่เขาเรียกว่าพลังแห่งการแบ่งแยก ระหว่างเซอร์เบอร์สเลว กับ เซอร์เบอร์สเลวโคตร ๆ

“รู้สึกเหมือนถูกนินทา” เซอร์เบอร์สร้าฟิ่งออกมาให้ได้ยิน

“ใช่ แก่อ่านใจฉันได้นี่ ตอนนี่ฉันกำลังตำแไในใจนั่นแหละ” ผมพูดแล้วก้าวฉับ ๆ ตรงไปข้างหน้าโดยไม่หันมามองเจ้าตัวที่ทำให้ผมอารมณ์เสีย

“เจ้านายแบบนี้เห็นแล้วเหนื่อยใจ”

“นั่นมันคำพูดของฉันทมากกว่า สัตว์เลี้ยงแบบนี้ เห็นแล้วอยากจะยกให้คนอื่นจริง ๆ”

“ล้อเล่นน่า” เซอร์เบอร์สทำเสียงเหมือนกับตกใจในคำพูดของผม “สัตว์เลี้ยงเก่ง ๆ สุดเจ๋งแบบนี้ จะหาได้ที่ไหนอีก เจ้านายไม่เคยให้คนอื่นจริง ๆ หรือกึ่งีอชื”

“เหอะ ๆ ๆ อยากจะลองดูใหม่ละ ถ้าเกิดแกกว่นประสาทฉันทอีกที ฉันทจะ....”

“เดี๋ยวก่อน!” ลู ๆ น้ำเสียงและท่าทีของเซอร์เบอร์สก็เข้าโหมดจริงจังขึ้นมาทันที

“อะไรอีกละ ?” ผมหันไปมองอย่างสุดจะอดกลันแล้ว ยังไงวันนี้ก็ต้องแตกหักละ จะกำราบแก็ให้ได้เลยคอยดูชื!

“ได้ยินเสียงปีกหลายเสียงดังต่อเนื่องมาก หางออกไปประมาณห้าร้อยเมตร มีกลิ่นคาวเลือดด้วย แล้วก็กลิ่นสาบของพวกค่างคาว ระดับการต่อสู้ไม่เท่าไร แต่พออยู่รวมกันเป็นกลุ่มก็เก่งใช้ได้เลย”

เจ้าเซอร์เบอร์สพลา่มาออกมาเป็นชุด ๆ รวากับเสนาธิการใหญ่ดูแลเรื่องแผนการและการวิเคราะห์ภัยคุกคามทางการต่อสู้ยังงัยยังงั้น นำแปลกที่พอได้ยินแบบนี้ ผมก็รู้สึกได้เลยว่าแม้ว่ามันจะปากร้าย ยีวนกวนประสาทไปหน่อย แต่ถึงอย่างนั้นพอเข้าตาจนจริง ๆ มันก็ฟิ่งพาได้ดีที่สุดเหมือนกัน

“ท่าทางจะตึงมือแล้วละ” ผมหันมาบอกกับทุกคนที่เดินตามหลังอย่างระแวดระวังเหมือนเคย พอผมหันไปทักทุกคนต่างพากันสะดุ้งด้วยความตกใจ

เล็กน้อย

“ยังไงเหรอ ?” ฮาเดสถาม

“มีอะไรโผล่มาอีกงั้นเหรอ ?” พาสต้า ลูน่า และโดโรธี สามสาวแตก
ขบวนถลาเข้ามาอดก้นกลม สีหน้าดูหวาดระแวงและเสียขวัญอย่างเห็นได้ชัด

“ทำไมเหรอ ?” หลี่ไปที่ยังคงวิ่งท้ายตะโกนมาด้านหน้า

“อีกห้าร้อยเมตรจะเจอกับฝูงค้างคาวแล้ว”

“จริงอะ” แพนต้ำกระซิบดาบในมือ ดวงตาเป็นประกายด้วยความมุ่งมั่น
และความดีใจที่เต็มเปี่ยม “ฉันจะได้ของ ๆ ฉันคืนแล้วซินะ”

“แต่มันไม่ง่ายอย่างนั้นนะซี” ผมพูดอย่างหนักแน่น ไม่ได้ตั้งใจจะ
ทำลายความดีใจของแพนต้ำแต่อย่างใด แต่ก็ไม่อยากให้แพนต้ำดีใจจนเกิน
เหตุ “ข้างหน้ามีค้างคาวเป็นร้อย ๆ พัน ๆ ตัว แกรมเซอร์เบอร์สยังบอกด้วยว่า มี
กลิ่นเลือดปะปนอยู่ในนั้นด้วย”

“แสดงว่ามันฟังจะฆ่าคนไป”

“ว้าย! กรีด!”

ฮาเดสสันนิษฐาน สามสาวเฉพาะกึกกักกันส่งเสียงกรีดกรีด ขาอ่อน
พับลงไปนั่งกับพื้น ผมถอนหายใจอย่างเหนื่อยหน่ายกับสามสาวที่ไม่มีบทบาท
หน้าที่ในการช่วยเหลือเพื่อน ๆ ในกลุ่มเลยนอกจากหวาดกลัวอยู่แบบนั้น จริง
อยู่ที่ผมกลัว ๆ กลัว ๆ ในตอนแรก แต่สภาพจิตใจในตอนนี่เริ่มจะคุ้นชินกับ
ภายในถ้ำขึ้นมาบ้างแล้ว ถ้าจะกลัวก็กลัวแค่ตัวที่จะโผล่มาแบบไม่ทันตั้งตัว
เท่านั้นแหละ

“พวกเธอจะกรีดกรีดให้มันได้อะไรขึ้นมา ?” หลี่ไปหันมาบ่นสามสาว

“พวกเธอทำตัวให้เป็นประโยชน์ซะบ้างซิเอาแต่กลัวแบบนี้แล้วจะช่วย
คนอื่นเขาได้ยังไงกัน”

หลี่ไป แก้วด้วยตัวดีเลย ไม่ได้ทำอะไรสักอย่าง พอถึงเวลาก็แผ่นแนบ
แผ่นแนบลูกเดียว เห็นได้จากตอนที่เจอตะขาบยักษ์เลย มาตอนนี้มันพูดแบบ
นี้... ไม่อายเขาบ้างหรือยังไงนะเพื่อน

Online 5

⋮⋮

Game Master

Online 5 ::: Game Master

“มีบางอย่างกำลังมา!” เซอร์เบอร์สเอ่ยขึ้น ผมชะงักผีเท้าแล้วยกมือขึ้นเป็นสัญญาณบอกให้เพื่อน ๆ ที่เดินตามมาหยุดผีเท้า เกิดความเงิบขึ้นชั่วขณะ ไม่มีแม้แต่เสียงขยับเขยื้อน มีเพียงเสียงลมหายใจเบาบางของพวกเขาเท่านั้น ทุกคนพร้อมใจกันเงี่ยหูฟังและเพ่งสายตาดจดจ่อเข้าไปในความมืด ตึก...ตึก...ตึก!

เสียงผีเท้าดังออกมาจากเบื้องหน้า มันดังเป็นจังหวะซ้ำ ๆ และกระชั้นเข้ามาทุกที ๆ ทุกคนพร้อมใจกันกระชับอาวุธในมือแล้วตั้งท่าเตรียมพร้อมจะสู้อะไรก็ได้แต่ที่ไหล่ออกมาจากความมืดนั้น จากประสบการณ์ที่ผ่าน ๆ มาแล้ว ผมรู้สึกว้าวใจถ้าบ้า ๆ นี่มันทำให้ผมวิตกกังวลคิดไปเองอยู่ตลอดเวลา สภาพจิตใจของทั้งแพนด้า พาสต้า หลี่ไป่ ลูน่า และโดโรทีกคงจะยำแยะไม่แพ้กัน จะเว้นก็แต่เจ้าฮาเดสที่ดูจะไม่หวาดเกรงแม้กระทั่งความตายเลย ผมอยากจะรู้จริง ๆ ว่ามันฝากความกล้าไว้ที่ขนาดรพีมันไหน ?...

“อะไรกำลังมางั้นหรือ ?” ผมหันมาถามเซอร์เบอร์ส เจ้านี่มองหน้าผมตอบแล้วพูดด้วยน้ำเสียงราบเรียบ

“กลืนเหมือนกับ...”

“เหมือนกับ ?” ผมถามลุ่น ๆ ทำไมมันถึงได้ให้คำตอบซ้ำแบบนี้ล่ะ นี่แกจะรอให้มันไหล่พรวดออกมาก่อนใช่ไหม?

“เอาเถอะ ไม่เป็นอันตราย แค่ผู้เล่นคนหนึ่ง”

“ผู้เล่นธรรมดา ๆ หรือหรือ...”

“ที่จริง...มันก็ไม่ธรรมดาหรอกนะ จากกลืนอายนแล้วก็พลังที่แผ่ซ่านออกมา บอกให้รู้ว่าเป็นคนเก่งพอตัวเลยล่ะ” เซอร์เบอร์สกล่าวขึ้นชมแล้วมองผมราวกับจะบอกว่า ‘เก่งกว่าเจ้านายก็แล้วกัน’ อะไรประมาณนั้น ผมไม่สนใจสายตาสมประมาทของเจ้าสัตว์เลี้ยงปิ่นเกลียวตัวนี้แล้วจับจ้องมองดูเบื้องหน้า

ถึงจะรู้ก่อนหน้าว่าเป็นผู้เล่นคนหนึ่ง แต่มันก็ให้ความรู้สึกกระแวงไม่ได้ยุติ
 “มาแล้ว!” เซอร์เบอร์สตะโกน ผมสะดุ้งโหยงแล้วหันไปมองเพื่อน ๆ ที่
 พากันตกใจว่าทำไมจู่ ๆ ผมถึงสะดุ้งสุดตัวขนาดนั้น ถ้าพวกนายได้ยินเสียง
 ของเจ้าเซอร์เบอร์สละก็ คงจะเป็นเหมือนฉันนั่นแหละ
 ผู้ที่ก้าวออกมาจากความมืดผมยาวดำสยาย ครั้งไบหน้ามีรอยอักขระสีดำ
 แปลกประหลาด รอยยิ้มที่คลีออกมาเหมือนจะอ่อนโยนแต่ก็แฝงไว้ซึ่งอันตราย
 ชูดเกราะสีแดงตั้งแต่หัวจรดปลายเท้าส่องประกายสว่างไสวจนทำให้พื้นที่โดย
 รอบสว่างจ้าไปหมด ถ้ามันสว่างได้ถึงขนาดนี้ ทำไมตอนที่มองผ่านความมืด
 นั้นผมถึงมองไม่เห็นอะไรเลยนะ ตามติดมาด้วยหนุ่มผมยาวสีเขียวรวมผมหาง
 ม้าเอาไว้เผยให้เห็นไบหน้าอ่อนวัยหล่อเหลา ไบหน้าครึ่งหนึ่งมีรอยอักขระเช่น
 กัน ชูดเกราะแบบเดียวกันกับคนแรกหากแต่แตกต่างกันก็ตรงสีของชูดเกราะ
 นั้นที่มีสีเขียวส่องสว่าง คนที่ก้าวออกมาจากความมืดเป็นคนสุดท้าย คือหนุ่ม
 ผู้มีไบหน้าครึ่งหนึ่งเป็นรอยอักขระแบบเดียวกันกับสองคนแรก ผมของเขาสั้นสี
 บรอนเทา สวมชูดเกราะแบบเดียวกันสีฟ้าส่องสว่างเจิดจ้า

“กะ...โกหกน่า!” ฉุน่าพูดเสียงสั้น

“ไม่จริงมั้ง” โดโรวีร้องเสียงสูง

“ไม่อยากจะเชื่อเลย!” หลีไปจ้องมองมายังชายสามคนตรงหน้าตาไม่
 กระพริบ ปากของเขาอ้ากว้างจนแมลงสาบที่ถูกเผาไปสามารถเข้าไปได้เป็น
 ร้อย ๆ ตัวเลย

“G...GM!” แม้แต่ผู้ที่ไม่เคยหวาดเกรงต่อสิ่งใดอย่างฮาเดสยังปากสั้น
 ไปกับเขาด้วย

“อ่า...ดูซิว่าฉันเจอใคร ?” ชายชูดเกราะสีแดงเปรยขึ้นแล้วหันไปพูดกับ
 เพื่อนทั้งสองคนที่ยืนอยู่ข้างข้างซ้ายขวา “วอมีผู้โด่งดัง ค่าหัวเท่าไรหร่ะ ?”

“ล้านเหรียญ” ชายชูดเกราะสีเขียวช่วยตอบให้อย่างรวดเร็ว

“เอ่อ..พะ...พวกคุณคงจะไม่...จะ..จับตัว...พี่..วอมีไป...หรือกนะ..
 ครับ” ฮาเดสพยายามรักษาน้ำเสียงของตัวเองให้ดูเป็นปกติที่สุด แต่ดูเหมือน

เขาจะกลัวเกรงผู้ชายสามคนนี้มากจริง ๆ

ชายชุดเกราะสีแดงค่อย ๆ ก้าวเข้ามาใกล้ผมเรื่อย ๆ ทำให้ผมเห็นใบหน้าของเขาได้อย่างชัดเจน ทุกคนพอเห็นชายคนนั้นก้าวเข้ามาก็พากันถอยกรูดหนีห่างออกไปเหลือเพียงผมที่ยืนอยู่ที่เดิม เซอร์เบอร์ธวิ่งเข้าไปหาชายคนนั้นแล้วเข้าไปพันแข้งพันขาออกล้อมราวกับสนิทกันมากอย่างน่าเหลือเชื่อ มันส่งเสียงครางหึก ๆ เหมือนหมาบ้านไม่เข้ากันเลยกับปฏิกิริยาตอนที่มันอยู่กับผม ชายชุดเกราะสีแดงนั่งลงแล้วลูบหัวเซอร์เบอร์ธอย่างเอ็นดูแล้วว่า

“ขอบใจที่ช่วยดูแลพี่ชายของฉันนะ”

สิ้นคำชายชุดเกราะสีแดงก็ลุกขึ้นแล้วเดินเข้ามาหยุดยืนใกล้ผม ความสูงของเขาประมาณไหล่ของผมเท่านั้นเอง นัยน์ตาของเขาสีแดงเข้มดูแล้วก็ให้ความรู้สึกดุดันและงดงามสลบกันไปบอกไม่ถูก ที่ผมสงสัยก็คือ ทำไมหมอนี้มันถึงได้หน้าตาคุณ ๆ แบบนี้ล่ะ

“อะ...ถ้าจะมาเอาพี่วอมมี..ปะ..ไป ก็ข้ามศพ...อะ..ฉันไปก่อน” ฮาเดสพูดเสียงกร้าวแม่น้ำในน้ำเสียงจะแฝงความขลาดเอาไว้ หมอนั้นวิ่งมาหยุดอยู่ข้าง ๆ ผมถือมีดสั้นในมือแน่น ดูแล้วเหมือนเด็กอนุบาลกำลังใช้ไม้จิ้มฟันชุบเด็กมัธยมยังงัยงั้น

“ใจเย็น ๆ ก่อนฮาเดส ฉันไม่คิดจะจับพี่ตัวเองหรอกนะ”

“พี่ ?” ฮาเดสพูดทวนอย่างฉงน ผมเองก็มึนงงไม่แพ้กัน ผมมองหน้าที่คุณ ๆ เหมือนเคยเห็นอย่างพินิจ

“อ่า..ทำไมฉันถึงได้คุณหน้านายจ้งเลย ?”

“ลองมองดูดี ๆ ซิ” ชายชุดเกราะสีแดงชี้เขี้ยวพูดพร้อมกับก้าวเข้ามาหยุดอยู่ตรงหน้าผมข้าง ๆ ชายหนุ่มชุดเกราะแดง

“เดี๋ยวก่อนพี่ก็บอกออกเองนั่นแหละ” คราวนี้เป็นหนุ่มชุดเกราะฟ้าที่ก้าวเข้ามาบ้าง ผมมองหน้าชายหนุ่มทั้งสามคนอย่างพิจารณา จะว่าไปแล้วไม่ใช่แค่หนุ่มชุดเกราะแดงที่ผมคุ้นหน้า แต่ยังมีชายชุดเกราะฟ้ากับเขี้ยวอีก ทำไมถึงได้คุ้นหน้านักนะ...

“ดูท่าว่าพีแกจะจำพวกเราไม่ได้จริง ๆ แหะ” ชายชุดเกราะแดงหันไปบอกเพื่อน ๆ ทั้งสองด้วยสีหน้าผิดหวังเล็กน้อยแล้วหันกลับมาบอกผม “ผมเองโลเกียร์ไงพี”

“ผมอิวาน” ชายชุดเกราะสีเขียวแนะนำตัว

“ผมจัสดินเองครับพีวอมี” ชายชุดเกราะสีฟ้าแนะนำตัวเป็นคนสุดท้าย สมอของผมเริ่มทำงานอย่างรวดเร็ว หลังจากครุ่นคิดอยู่นานสองนาน ผมก็นึกออก มีนาล่ะทำไมผมถึงได้คุ่นหน้าคุ่นตาชายหนุ่มทั้งสามคนนี้มาก ที่แท้เจ้าพวกนี้ก็เป็นลูกพี่ลูกน้องของผมนั่นเอง คงไม่ต้องชุดคู้ยหรือกว่าเป็นลูกของพี่น้องฝ่ายไหนของแม่ แต่ทุกปีเรามักจะฉลองปีใหม่ด้วยการนัดกันไปเที่ยวเสมอ ๆ นั่นแหละ แต่ครั้งสุดท้ายที่ไปเที่ยวด้วยกันคือเมื่อสองปีที่แล้ว การที่จะจำหน้าค่าตาน้องตัวเองไม่ค่อยได้มันเลยไม่แปลก สำหรับคนที่เอาแต่หมกมุ่นอยู่กับความคิดเรื่องการงานอย่างผม

“พวกแกนั่นเอง!” ผมร้องขึ้นอย่างประหลาดใจ

“ฮ่าฮ่า ในที่สุดก็นึกออกแล้วหรือพี!” โลเกียร์ว่าพลางเข้ามาสวมกอดผม อิวานกับจัสดินเองก็ผสมโรงเข้ามากอดกันกลม พวกเราสี่คนกอดกันอยู่พักหนึ่งท่ามกลางสายตาอึ้งงงววยของเพื่อนในกลุ่มผม

“ทำไมพวกแกถึงได้มาอยู่ในเกมนี้ได้ล่ะ?” ผมถามด้วยความสนใจหลังจากผละออกจากอ้อมกอดของน้อง ๆ แล้ว

“เรื่องของเรื่องคือผมกำลังจะเข้ามาหาลัยนะครับ แล้วอยากจะหางานทำ เก็บเงินไว้ใช้จ่ายตอนเข้ามาหาลัยด้วยนะครับ คุณลุงเลยบอกว่าจะเปิดเกมออนไลน์เกมใหม่ขึ้นที่เอเชีย ถ้าอยากจะได้เงินก็ให้มาทำงานเป็น GM ในเกมนี้นะครับ ก็สนุกดีนะครับเพราะว่าพวกเราสามคนชอบเล่นเกมกันอยู่แล้ว ได้เล่นเกมแล้วยังได้เงินด้วย รู้สึกดีมากๆครับ”

“แต่งานบางทีก็เหนื่อยอยู่เหมือนกัน” อิวานบ่นอิดออด “เพราะว่าพวกเราเป็น GM เลยไม่มีโอกาสได้ไปนั่งตีลัตว์ปีศาจเลย วัน ๆ เอาแต่จับผู้เล่นเข้าห้องขัง นาน ๆ ทีก็มีต่อสู้กับพวกตัวแสบของเกมบ้างนิดหน่อย แต่ก็นั่นแหละ

ครับ...นาน ๆ ที”

“ไม่คิดเลยนะว่าพีจะกลายเป็นตัวแสบประจำเกมแบบนี้”
จัสตินว่าพลันหัวเราะร่วน

“มันมีเรื่องเข้าใจผิดกันนิดหน่อยนะ” ผมถอนหายใจเมื่อนึกถึงเหตุการณ์
แหลกลาญในเมืองด้วยฝีมือของเจ้าเซอร์เบอร์สนี่

“จากที่ตรวจเช็คดูพีก็เป็นสุดยอดนักเล่นเลยนะ แป๊บเดียวเวลาขนาดนี้
ได้ไม่ธรรมดาเลยจริง ๆ” โลเกียร์เอ่ยชม

“มันก็เป็นเรื่องดวงอีกนั่นแหละ”

“ที่เราสามคนมานี้ก็ไม่มีอะไรมาหอกครับ แค่วะมาทักทายเฉย ๆ
เท่านั้นแหละ” อีวานเอ่ยพลางส่งยิ้มให้ผมอย่างจริงจัง “พีต้องเหนื่อยมากแน่ ๆ
ที่ถูกตั้งค่าหัวแบบนี้”

“เดิมทีพวกเราไม่อยากจะตั้งค่าหัวหรอกครับ แต่การกระทำที่เข้าใจ
ผิดของพีทำให้ต้องตั้งค่าหัว” จัสตินหัวเราะ

“ไม่เป็นไรหรอก ฉันเข้าใจ”

“แล้วพวกพีมาที่นี้กันทำไมล่ะ อธิบายกันนะว่าโดนค้างคาขโมยของนะ”
โลเกียร์ถาม ผมพยักหน้าตอบแล้วน้องทั้งสามคนก็พากันหัวเราะร่วน “แล้วตอนนี้
พีที่กำลังจะไปจัดการกับค้างคาพวกนั้นนั่นนะ”

“ก็ใช่ะซี”

“พวกมันร้ายมากนะพี ถ้าฟังเข้าไปก็เจอบ้างน้อยเป็นพัน ๆ ตัวแล้ว
นั่นเป็นเหตุผลที่ว่าทำไมที่นี่ถึงเป็นสถานที่อันตราย แต่ก็เอาเถอะ...” พูดจบอี
วานก็ยื่นมือมาตรวจหน้าผมแล้วหงายมือจากนั้นก็แบมือขึ้น เผยให้เห็นลูกแก้วสี
เขียวใส ขนาดของมันพอ ๆ กับเปตองเลย อีวานยื่นมันมาให้ผมขณะที่ผมรับมัน
มาดูอย่างงุนงง

“นี่มันอะไรนะ?”

“เอาไว้จัดการกับพวกค้างคาวนั่น ถือเป็นของขวัญเจอกันครั้งแรกใน
รอบสองปีก็แล้วกันครับพี”

“ถ้าอย่างนั้นเอาไว้เราค่อยติดต่อกันใหม่ นะครับ” โลกเกียร์กล่าวในที่สุด

“พวกเราไปก่อนนะครับพี่” จัสตินเอ่ยพลางยิ้มให้ผมอีกครั้งหนึ่ง พวกเขาทั้งสามคนโบกมือให้ผมแล้วก้าวถอยหลังห่างจากผมไปประมาณสิบกว่าก้าวแล้วหายตัววับไปในที่สุด

“นี่มันอะไรกันนะ ?” ฮาเดสพูดเหมือนจะหมดแรง เขาทรุดตัวลงนั่งราวกับใช้ความพยายามอย่างมากเมื่อครู่นี้ในการทรงตัวให้ยืนอยู่ได้

“น้อง ๆ ชั้นเองนะ” ผมตอบอย่างไม่ใส่ใจ สิ่งที่ผมสนใจอยู่ตอนนี้ คือเจ้าลูกแก้วสีเขียวที่ได้รับมาต่างหาก มันจะสามารถจัดการกับคางคาวได้ก็จริง แต่ไม่รู้ว่ามันใช้อย่างไรเสีย...

“เดี๋ยวก่อนนะ หมายความว่ายังไงที่ว่าพี่เป็นพี่ของ GM นะ ?” ลูน่าถามเสียงสูงแหลมตามสไตร์เรียกสติที่ถูกตรึงกับลูกแก้วสีเขียวของผมให้กลับสู่โลกแห่งความเป็นจริง

“หืม ? ก็ไม่แล้วยังไงหรอก พวกนั้นเป็นลูกพี่ลูกน้องของชั้นเอง พวกเราเจอกันทุก ๆ ปีใหม่ ไปเที่ยวด้วยกัน แต่ชั้นไม่ได้ติดต่อเขามาสองปีแล้วละ ไม่คิดว่าจะมาทำงานเป็น GM ที่นี้”

“สรุปแล้วพี่เป็นใครกันแน่เนี่ย ?” โดโรธีเป็นฝ่ายถามบ้าง “เรื่องนั้นฉันตอบคำถามให้ก็ได้ หมอนี่เป็นลูกชายทายาทบริษัทได้วันซอพแวร์ที่เป็นผู้สร้างเกมผู้พิชิตบัลลังก์นี้ขึ้นมายังไงละ เข้าใจกันหรือยัง ?”

“ห๊ะ!” ทุกคนพากันจ้องมาที่ผมตาไม่กระพริบอ้าปากค้างแถมยังร้องพร้อมกันโดยไม่ได้นัดหมายอีกต่างหาก ทำไมต้องพากันตกใจขนาดนั้นด้วยผมก็ไม่เข้าใจเหมือนกัน

“แต่อย่าเข้าใจผิดนะ ไม่ได้หมายความว่า เป็นลูกชายแล้วจะใช้เส้นโกงเกมอะไร สิ่งที่ผมนี้ได้มาแล้วก็เผชิญหน้ากับเลเวล หมอนี้ได้จากน้ำพักน้ำแรงความสามารถของตัวเองล้วน ๆ” หลี่ไปยังคงไม่หยุดร่าวกับเป็นเรื่องของตัวเองยังไงยังงั้น

“พี่ต้องอธิบายเรื่องนี้เดี๋ยวนี้เลยนะ” ลูน่าถามอย่างเอาเรื่อง เธอวิ่งมาดัก

หน้าผมแล้วกอดอกยื่นจ้องเขม็งราวกับจะจ้องมองผ่านนัยน์ตาผมทะลุเข้าไป ถึงหัวใจว่าผมกำลังคิดอะไรอยู่ในตอนนี้ เกิดความเจ็บขึ้นชั่วขณะ ดูเหมือนไม่มีใครจะสนใจประเด็นลูกแก้วสีเขียวในมือผมเลย มีแต่คนสนใจประเด็นไม่เข้าท่าด้วยกันทั้งนั้น แต่ก็เอาเถอะ...

“ฉันจะอธิบายทั้งหมดให้ฟังก็แล้วกัน”

“ขอแบบละเอียดด้วยนะ” ฮาเดสค่อย ๆ ลุกขึ้นมาช้า ๆ เขาเดินมาหยุดยืนมองผมเช่นกัน ทุกคนพากันห้อมล้อมผมราวกับผมเป็นสิ่งมหัศจรรย์ที่มีเพียงหนึ่งเดียวในโลกยังไฉยงั้น

“มันน่าสนใจกว่าลูกแก้วในมือฉันหรือยัง?”

“น่าสนใจซี!” พวกเขาตอบแทบจะประสานเสียงกัน

“โอเค ๆ ก็ได้ ถ้าอย่างนั้นฉันจะเล่าให้ฟังก็แล้วกัน”

-- ติดตามต่อไปในฉบับหน้านะครับ ! --

